

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ!

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Η φετινή γιορτή τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ξαναφέρνει πάλι μπροστά μας τὴν ἀνάγκη μιᾶς μόρφωσης πού δέν περιορίζεται στίς ἐπιδόσεις καί τίς ἐπιτυχίες κάποιων ἐξετάσεων, ἀλλά πού γεμίζει τὴν ψυχὴ μὲ χαρὰ καί ἀγάπη.

Ἴσως δέν μπορούμε πιά νά συνδέσουμε τὴ μόρφωση μὲ τὴ χαρὰ. Πολὺ περισσότερο δέν μπορούμε νά τὴ συνδέσουμε μὲ τὴν ἀγάπη. Καί πῶς νά συμβεῖ αὐτό, ἀλλῶστε; Ποῦ νά χωρέσουν αὐτὰ τὰ δύο σέ ἓνα σχολεῖο γεμάτο ἄγχος γιὰ τὴν ὕλη πού πρέπει νά βγεῖ, γιὰ τίς ὑψηλές ἐπιδόσεις πού πρέπει νά ἐπιτευχθοῦν καί γιὰ τίς ἐξετάσεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται, μερικές φορές, μιὰ ὁλόκληρη σταδιοδρομία;

Νά, λοιπόν, πού σήμερα, στὰ πρόσωπα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν δέν γιορτάζει ἀπλῶς ἡ Παιδεία, ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῆς Παιδείας, ἡ χαρὰ τῆς μόρφωσης, ἡ χαρὰ νά ἀνακαλύπτεις τὰ καρίσματά σου, νά τὰ καλλιεργεῖς καί νά τὰ ἐπιστρατεύεις σέ σκοπούς πολὺ πλατύτερους ἀπὸ μιὰ ἀτομικὴ ἐξασφάλιση.

Καί οἱ τρεῖς, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί ὁ Μέγας Βασίλειος, εἶχαν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνός ἐπιτυχημένου, ὅπως τὸ ἐννοοῦμε ἀκόμη καί σήμερα, διανοούμενου. Σπουδές στὰ καλύτερα πανεπιστήμια τῆς ἐποχῆς, ἀναγνώριση ἀπὸ τοὺς σοφότερους δασκάλους, κατάκτηση ὑψηλῶν θέσεων καί προβολὴ στὴν κοινωνία ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Σκεφτεῖτε ἓνα σημερινὸ σοφὸ νά γνωρίζει τὰ πάντα, ὅλες τίς ἐπιστῆμες, ὅλες τίς ἐξελίξεις καί νά εἶναι περιζήτητος σέ ὅποιον χώρο, ἐπαγγελματικὸ ἢ κοινωνικὸ, βρεθεῖ. Καί οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες εἶχαν ὅλες τίς δυνατότητες νά περάσουν μιὰ ζωὴ ὅπως τὴν ὀνειρεύεται ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος: Ζωὴ φήμης, δόξας καί πλούτου.

Κι ὅμως! Σήμερα δέν τοὺς θυμόμαστε γι' αὐτές τοὺς τίς ἐπιτυχίες. Ἴσως καί νά ὑπῆρξαν ἀρκετοὶ σάν κι αὐτοὺς. Ἐκεῖνο, ὅμως, πού τοὺς κρατᾶει ζωντανούς στὴν ἱστορία εἶναι πῶς δίψασαν καί ἀγωνίστηκαν γιὰ μιὰ ζωὴ βασισμένη σέ ἐκεῖνα πού κάνουν τὸν κόσμο καλύτερο καί ἀληθινὰ εὐτυχισμένο: Τὴν ἀγάπη, τὴν δικαιοσύνη, τὸ ἔμπρακτο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καί ὅλα αὐτὰ μὲ θυσίες προσωπικῆς καί συγκρούσεις μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ γνώσεις τοὺς καί οἱ τίτλοι τοὺς ἔγιναν ἐργα-

λεῖα προσφοράς. Στὰ πρόσωπά τοὺς οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τοὺς δέν εἶδαν ἐπιστήμονες καί

σοφοὺς γεμάτους περιφρόνηση γιὰ τοὺς κατώτεροὺς τοὺς.

Ἀντίθετα, βρῆκαν σ' αὐτοὺς στήριγμα, παράδειγμα γιὰ μίμηση, προστασία ἀπὸ τίς αὐθαιρεσίες τῶν ἡγεμόνων, ἀληθινούς ἀδελφούς, ἀληθινούς πατέρες.

Ὁ γεμάτος ἀπὸ σοφία νοῦς τοὺς

δέν ἔγινε ἐμπόδιο νά ἀφιερῶ-

σουν τὴ ζωὴ τοὺς σέ

ἐκεῖνα πού ὁ νοῦς δέν

μπορεῖ νά συλλάβει: Τὸν

Θεό, τίς ἐντολές Του καί

τὴν σοφία, πού δέν διδάσκεται, ἀλλὰ

δωρίζεται ἀπὸ Ἐκεῖνον πού ἀποτελεῖ τὴν

πηγὴ τῆς ἀληθινῆς γνώσης καί τῆς ἐπουράνιας γαλήνης.

Καί ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δέν φυλάκισαν τὸν ἑαυτό τοὺς μόνον στὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, σκόρπισαν μὲ τὸν λόγο καί τὴ ζωὴ τοὺς συμβουλές καί τρόπους ζωῆς, πού, ἂν τοὺς ἀκολουθοῦσαμε, θά εἴχαμε ἓναν διαφορετικὸν κόσμο.

Ἴσως νά εἴχαμε καί ἓνα διαφορετικὸν σχολεῖο, ἂν ἀκούγαμε τίς τόσο λυτρωτικῆς τοὺς προτροπές, ὅπως αὐτές οἱ ἐλάχιστες πού ἀκολουθοῦν:

Συνέχεια στή σελ. 2

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ!

Συνέχεια από τη σελ. 1.

«Ἡ ἐπιβολή τῆς ἐξουσίας στό σχολεῖο», λέει ὁ Χρυσόστομος «δέν ὠφελεῖ ἀπό μόνη της, ἀλλά ἀποτελεῖ μᾶλλον δεῖγμα δουλείας» (PG 62, 150). Ἄλλά καί στούς δασκάλους τονίζει: «Ὅποιος καταφεύγει στήν ἀγάπη, ἐλαττώνει τή φορτικότητα τῶν συμβουλῶν καί τῶν παρατηρήσεων. Θέλεις νά διορθώσεις ἕναν ἄνθρωπο; Πάρε τον ἰδιαίτερος καί δεῖξε ἀγάπη. ... Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ μεγαλύτερος παιδαγωγός» (61, 284).

Στήν ἐποχή μας, κανέναν δέν καταλαβαίνουμε καί νιώθουμε πώς κανένας δέ μας καταλαβαίνει. Καί ἔρχονται κάποιες μορφές Ἁγίων, 15 αἰῶνες πρὶν, νά μας μιλήσουν μέ τρόπο σάν κι αὐτόν καί νά μας κάνουν νά αισθανθοῦμε πώς μας γνωρίζουν καλύτερα καί ἀπό τούς δικούς μας ἀνθρώπους. Τί τούς κάνει νά μιλοῦν ἴσια στήν καρδιά μας καί τί λείπει σήμερα σέ μας, γιά νά νοιώσουμε τούς ἄλλους καί νά κάνουμε τά ταλέντα καί τίς σπουδές μας ἐργα-

λεῖα ἀγάπης; Ἡ πίστη μᾶς λείπει. Ἡ πίστη στόν Θεό τῆς ἀγάπης καί ἡ μίμηση τῆς δικῆς Του ἀγάπης, πού τόσο τήν χρειάζονται τά σχολεῖα μας, ἡ κοινωνία μας καί ὅλος ὁ κόσμος.

Τέτοια μέρα, κάθε χρόνο, ἔχουμε μιά εὐκαιρία νά κρατήσουμε ζωντανό ἕνα ὄραμα Παιδείας, πού θά θρέφει καί τόν νοῦ καί τήν καρδιά. Μία Παιδεία εὐαίσθητη στά κοινωνικά προβλήματα καί ἔτοιμη νά δώσει λύσεις στά ἀδιέξοδα κάθε ἐποχῆς. Ὅπως βλέπετε, οἱ λύσεις δέν ἔρχονται ἀπό σχεδιασμούς καί ἐξαγγελίες, ἀλλά ἀπό ἀγώνα γιά νά πιστέψουμε στά μεγάλα ἰδανικά καί νά υλοποιήσουμε τά ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων, πού διψοῦν γιά χαρά, δικαιοσύνη καί ἀγάπη. Ὅποιος αὐτά τά θεωρεῖ ἀνεφάρμοστα καί οὐτοπικά, ἄς ἀναλογιστεῖ πώς ὑπῆρξαν μέσα στήν ἱστορία ἀνθρώπων πού τά δίδαξαν καί τά ἐφάρμοσαν. Ἄνθρωποι σάν τούς Τρεῖς Ἱεράρχες.

Ἄς εἶναι ὁ λόγος καί τό ἔργο τους παράδειγμα γιά κάθε ἐκπαιδευτικό σύστημα καί γιά κάθε ἄνθρωπο πού πιστεύει στή δύναμη τῆς μόρφωσης, τῆς καλλιέργειας καί τῆς δημιουργίας. •

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἀντιαιρετικά

Ο ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ

Σατανισμός εἶναι ἡ πίστη στό Σατανᾶ (τό Διάβολο) ὡς θεοῦ καί ἡ λατρεία του. ἔχει πολλές μορφές καί ἀνθρώπους πού εἶναι λειτουργοί του, ὑπέρτες του. Ὑπόσχεται, σέ ὅποιον τόν πιστέψει, ὅτι θά τοῦ ἀποκαλύψει ὅτι εἶναι κομμάτι τῆς θεότητας καί θά τόν κάνει θεοῦ, μέσα ἀπό τίς τεχνικές τῆς γιόγκα καί τοῦ διαλογισμοῦ, τίς ὀργανιστικές τελετές, τίς ἀνθρωποθυσίες καί τίς ζωοθυσίες, πού πολλές φορές ἔρχονται στό φῶς τῆς δημοσιότητας. Χρησιμοποιεῖ ψευδολογίες, ἀπάτες καί δόλια τεχνάσματα γιά νά παρασύρει τούς ἀνθρώπους. Στρέφεται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας Του. Ὁ Σατανισμός εἶναι ἡ ἀναπαλαίωση τοῦ κόσμου πρό Χριστοῦ.

Ὁ Σατανισμός εἶναι, πλέον, μιά ὀργανωμένη θρησκεία. Προωθείται ἀπό καί μέ τό κίνημα «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ» ἀπό τό 1975, τό ὁποῖο ὑπόσχεται ὅτι θά φέρει τήν παγκόσμια τάξη, τήν παγκόσμια κυβέρνηση καί τήν νέα παγκόσμια θρησκεία. Δηλ. ἕναν τέλειο κόσμο (πού δέν μπόρεσε νά δημιουργήσει ὁ Χριστός), ὅπου δέ θά ὑπάρχουν ἠθικές ἀξίες, θρησκείες, χωριστά κράτη καί στόν ὁποῖο ὁ μεσσίας της, μέ τό ὄνομα Μαίτρεγια –ὁ σοφός διδάσκαλος– (ὄχι ὁ Ἰησοῦς Χριστός), θά λύσει ὅλα τά προβλήματα τοῦ κόσμου (οἰκονομικά, πολιτικά, κοινωνικά, θρησκευτικά) καί θά εἶναι ὁ σωτήρας του. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός δέν ἔχει καμία θέση σ' αὐτόν τόν, δῆθεν, νέο κόσμο.

Οἱ λόγοι πού ὀδηγοῦν στό Σατανισμό εἶναι, κυρίως, οἱ ἑξῆς:

α) Ὁ ἀποπροσανατολισμός ἀπό σταθερές ἀξίες (πίστη στόν

ἀληθινό Θεό πού ἐφανερώσε καί δίδαξε ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ἀληθινή ἀνθρωπιά, τιμότητα, ἐργασία, δικαιοσύνη). β) Ἡ ἀνασφάλεια, λόγω ἀλλαγῆς κοινωνικῶν συνθηκῶν (ἀνεργία, εὐκόλο κέρδος, ἀνταγωνισμός). γ) Ἡ ἀπολυτοποίηση τοῦ ἀνθρώπινου (σεξισμός, βία, κλωνισμός οἰκογένειας).

Στό Σατανισμό ἐντάσσονται οἱ νέοι, πού εὐκόλα παρασύρονται καί ὑποκύπτουν σέ ὑποσχέσεις γιά εὐκόλη καί γρήγορη ἐπιτυχία. Ἔτσι ἐξαπατῶνται, μέ ἀποτέλεσμα τήν ὑποδούλωσή τους στό Σατανᾶ, τήν ἀπώλεια τῆς ἐλεύθερης προσωπικότητας καί τῆς ἐμπιστοσύνης στόν ἑαυτό τους. Γίνονται ἄβουλα ὄντα, ὑποχέιρα ἄνομων ἀνθρώπων. Παρουσιάζουν ψυχολογικά προβλήματα, μέ προβληματική κοινωνική ζωή καί ἀντικοινωνική, μηδενιστική, ἀρνητική καί περιθωριακή συμπεριφορά, ὅπως ὁ δαιμονισμένος τῶν Γεργεσινῶν, πού ἐθεράπευσε ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός (Μάρκ. 5, 1-20). Μέ ἕνα λόγο, ὁ Σατανᾶς κυριαρχεῖ στίς ψυχές τους.

Ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τό Σατανᾶ, γίνεται μόνο ἀπό τόν Θεάνθρωπο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, πού ἦρθε στό κόσμο γι' αὐτόν τόν σκοπό (Α' Ἰω. 3, 8). Ἡ ἐπιστροφή στό Χριστό καί τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Του, ἡ καθοδήγηση ἀπό ἐμπειρο καί διακριτικό πνευματικό, ἡ θερμή πίστη καί προσευχή, ἡ μυστηριακή ζωή, «ἐξοπλίζουν» τόν πιστό μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ καί νικά τόν Σατανᾶ. Ἀπαλλαγῆ ἀπό τό Σατανᾶ –τό Διάβολο– σημαίνει ἐπιστροφή στό Χριστό καί στήν Ἐκκλησία Του. Γι' αὐτό ἡ Ἐκ-

κλησία καλεῖ κάθε ἄνθρωπο νά φύγει μακριά ἀπό τά ἐργαστήρια τοῦ Σατανᾶ (Ἰ Αποκ. 2, 9 & 3, 9), ἀπό τούς χώρους παραπλάνησης καί ἐξαπάτησης, ὅπως εἶναι τά φιλοσοφικά καί γνωστικά κέντρα, οἱ σχολές ψυχοθεραπείας, τά κέντρα βελτίωσης τῆς προσωπικότητας, οἱ σχολές γιόγκα καί διαλογισμοῦ, οἱ μάγοι, οἱ μάντιες, οἱ Ἀποκρυφιστές, ἡ θεοσοφία, τά μέντιουμ καί ὅλες οἱ παρόμοιες κινήσεις τῆς «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ». Ὁ κόσμος εἶναι κάτω ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ, γιατί εἶναι μακριά ἀπό τόν Σωτήρα Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ Χριστός ἦ χάος. •

Ἄρχιμ. Ἀθανάσιος Κολλᾶς, Ἱεροκήρυξ

Ἀναζητώντας τό πρόσωπο τοῦ δασκάλου

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ - πρ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

Πάντα ἀπασχολοῦσε τόν ὑπογράφοντα –στά 33 χρόνια τῆς ἐκπαιδευτικῆς του διαδρομῆς στή Δευτεροβάθμια Δημόσια Ἐκπαίδευση– ἄν καί κατὰ πόσον μπορούσε πλήρως νά ἀνταποκριθεῖ στό ὑψίστης σημασίας καί ἱερό ἀπό τί φύση του λειτούργημα τοῦ δασκάλου (γιατί καί ὁ καθηγητής εἶναι δάσκαλος). Καί ἡ ἀμφιβολία παρέμενε!

Παράλληλα, δέν ἔπαυε νά ἰσχύει κι ἕνα ἐρέθισμα τῆς σκέψης πού κουβαλοῦσε παιδιόθεν ἀπό τήν «διαλεκτική» ἐκείνη περικοπή τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου, καθὼς τήν ἄκουγε στήν ἐκκλησιά, καί τῆς ὁποίας τό σπιθοβόλημα ἦταν –ὅπως καί παραμένει– τό ἀκανθῶδες ἐρώτημα (κι ἄς τό ἔθετε «νομικός τις ἐκπεράζων... τόν Ἰησοῦν»): «Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;». Τό περισσότερο: τοῦ γεννιόταν ἡ ἀπορία γιά ποιόν λόγο ὁ Διδάσκαλος (καί μόνον Αὐτός) ὄφειλε νά δίνει καίριες ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματα –πού ἦταν προβλήματα– τῶν ἀνθρώπων! Γιά νά πάρει τήν ἀπάντηση πολὺ ἀργότερα (ὅταν δίδασκε πιά σέ γυμνάσιο), σάν ἕνα φῶς πού ἔβγαίνει ἀπό τό ρητορικό ἐρώτημα τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Μή πάντες ἀπόστολοι; Μή πάντες προφῆται; Μή πάντες διδάσκαλοι...;».

Καί τό πρῶτο συμπέρασμα ἔλεγε: Δάσκαλο δέν σέ κάνουν οἱ γνώσεις ἀπό μόνες τους, ἄν μαζί δέν κουβαλᾶς καί τό ὄπλοστάσιο τῶν ἀρετῶν σου! Κάτι πού ἀποκαλύπτεται, κυρίως, στό πρόσωπο ὡς ἔκφραση ἑνός ἐσωτερικοῦ κόσμου, ὅπου (μακάρι νά εἶναι) «ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια...». Εἶναι αὐτό πού συνάδει, κατὰ κάποιον τρόπο, μέ τό παμπάλαιο ἀπόφθεγμα: «Ὅποια ἡ ψυχὴ, τέτοια καί ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου». Κι αὐτὴ ἡ μορφή (ὅπως καί ἡ ὄψη –τό «εἶδος» κατὰ τόν Ὅμηρο) μᾶς ὁδηγεῖ πάλι στό πρόσωπο, τό «κατ' εἰκόνα (καί πρὸς τό καθ' ὁμοίωσιν) Θεοῦ» πρόσωπο, ὅταν βέβαια δέν τό ἀφήνουμε νά μεταπέσει σέ προσωπεῖο...

Ἀπό κάποιαν ἄποψη, τό προηγούμενο χρονικό ἀποτελεῖ κι ἕναν ὀρισμὸ τῆς ἔννοιας (ἀρχαίας καί μεσαιωνικῆς) «διδάσκαλος», πού ἔγινε μέσα στόν χρόνο καί στά καθ' ἡμᾶς: ὁ δάσκαλος. Ἄν καί τό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς λέξης τό ἀντλεῖ κανεὶς ἀπό τήν ἐμπειρία, τί στιγμή ἀκριβῶς πού διακρίνει –ἐφόσον τό ἐπιδιώξει– τό «πρόσωπο», φωτεινὸ ἢ θολὸ ἢ καί ἐντελῶς σκοτεινὸ, ἑνὸς δασκάλου –στοὺς ἐπὶ μέρους ρόλους του. Κυρίως: τόν διδακτικὸ, τόν παιδαγωγικὸ καί τόν ἄλλο, τόν πολὺ εὐρύτερο, πού συνεχεται μέ τήν ὅλη κοινωνικὴ «παρουσία» του.

Γιά νά μεταπηδήσουμε, ἔτσι, σέ ὅ,τι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θεωροῦν «πρόσωπο καί εἰκόνα» δασκάλου, ὑποδεικνύοντας μάλιστα καί τόν ἀρμό πού συνδέει τό ἑλληνικὸ (κλασικὸ) ἰδεῶδες μέ τό ἀναζωογονητικὸ πνεῦμα –λυτρωτικῆς προοπτικῆς– πού ἔφερεν ἡ χριστιανικὴ πίστη. Γιατί ὁ δάσκαλος, τώρα (καί δέν διαφέρει ἀπὸ τόν ἱερέα στό σημεῖο αὐτό), γίνεται –θέλει δέ θέλει– «πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη». Πρόσωπο ἀναφορᾶς, ἀλλὰ καί ὁδοδείκτης πού ὀφείλει νά κατευθύνει τὰ διαβήματα ἀνθρώπων ὑπάρξεων (καί μάλιστα ἐν ἐξελίξει) σέ δρόμους κατὰ πάντα ἀσφαλεῖς καί ὄχι σέ διαδρομὲς ὀλάνοικτες πρὸς τήν ἀπώλεια... Καί τό διατυμπανίζει, πρὶν ἀπὸ 16 περίπου αἰῶνες, ὁ διαπιστωτικὸς λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Διά τοῦτο ἡμῖν αἱ πόλεις εἰσὶν διεφθαρμένα, ὅτι πονηροὶ τῆς νεότητος εἰσὶ διδάσκαλοι!»

Πρόκειται, οὐσιαστικά, γιά τήν ἀμφίδρομη σχέση πού ὑπηρετεῖ καί τό πλατωνικὸ ἀξίωμα, ὅτι «δέν ἔχει μέλλον ἡ πολιτεία ἐκείνη ὅπου οἱ δάσκαλοι ἀδιαφοροῦν γιά τήν παιδεία τῶν νέων, ὅπως καί ὅταν ἡ νέα γενιά δέν σέβεται τοὺς δασκάλους τῆς». Γιά νά συμπληρωθεῖ ἀπὸ τό ἀνοικτὸ πνεῦμα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καθὼς στοχεύει κατ' εὐθείαν στή «συνέπεια» –τὴν ἐναρμόνιση θεωρίας καί πράξης– πού πρέπει νά χαρακτηρίζει τόν δάσκαλο: «Ὅποιος στηρίζει μέ τίς πράξεις του τὴν φιλοσοφία (ἀκόμη καί τὴν θύραθεν, ὑπονοεῖ ὁ Μ. Βασίλειος), πού οἱ ἄλλοι τὴν περιορίζουν στά λόγια, αὐτὸς μονάχα εἶναι ὁ μυαλωμένος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σάν σκιές γυροφέρνουν». Καί ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐπιμαρτυρώντας, ἐπιμένει ὅτι ἡ παιδεία «τῶν παρ' ἡμῖν ἀγαθῶν εἶναι τό πρῶτον» –ὄχι μόνον ἡ χριστιανικὴ «ἀλλὰ καί ἡ ἔξωθεν (ἐλληνικὴ)»– προσιδιάζοντας ἀκόμη καί στοιχεῖα τοῦ μεταφυσικοῦ του λόγου στήν ἀρχαία προσωδιακὴ ποίηση.

Γιά νά ἐπανέλθουμε στή συνέπεια πού πρέπει νά καταυγάζει στό πρό-

σωπο τοῦ δασκάλου καί ἀπὸ τίν ὁποία ποτέ δέν ἀπομακρύνθηκε ὁ χρυσόρρημων Ἰωάννης: «Τοῦτο διδασκάλου ἀρίστου, τό δι' ἑαυτοῦ παιδεύειν ἄ λέγει». Ὅ,τι διασώζει καί ἡ λαϊκὴ μας παράδοση, σέ ἀντιστοιχιζομένη ἐκδοχή, μέ τὴ γνωστὴ φράση: Δάσκαλε πού δίδασκες καί νόμο δέν ἐκράτεις... Γ' αὐτό καί ἡ διδασκαλία δέν εἶναι μηχανικὴ διαδικασία πού, ἀπλῶς, συνδέει ἕναν πομπό–διδάσκοντα μέ ἕναν δέκτη–διδασκόμενο. Ἀντιθέτως, πρόκειται γιά «ἔμψυχη» ἐπικοινωνία, στόν βαθύτερο πυρήνα τῆς ὁποίας δοκιμάζεται καί σφυρηλατεῖται ἡ σχέση τῶν προσώπων...

Κι ἐμεῖς; Πορευόμαστε προσκολλημένοι στά βελτιωτικὰ μόνον τῆς ὑλικοτεχνικῆς ὑποδομῆς τῶν σχολείων μας, στίς διευκολύνσεις ἢ τίς ἐπεκτάσεις τοῦ Ὀρολογίου Προγράμματος, στίς διαρκεῖς μεταμορφώσεις τοῦ ἐξεταστικοῦ συστήματος γιά τὰ ΑΕΙ (κατὰ τὴν πολιτικὴν ἰδιότητα τῆς στιγμῆς) καί γενικότερα στήν ὑπηρεσία τῶν ὠφελιμστικῶν ὄψεων τοῦ «ἐπαγγέλματος» (ὅπου ξεπέφτει, τελικὰ, τό «λειτούργημα») τοῦ διδασκάλου. Γιατί; Διότι γι' αὐτὰ ὅλα... δόθηκαν ἀγῶνες «μέχρις ἐσχάτων», κλειδομαντιαλώθηκαν πανεπιστήμια «μέχρι νεωτέρας», δοξάσθηκαν οἱ ἀνῆριμοι «καταληψίες τῶν σχολείων», λοιδορήθηκαν διαρρήδην –«ὡς μή προδευτικοί»– ὅσοι ἀρνῆ-

θηκαν νά παραδώσουν «τὰ ἅγια τοῖς κυσί»...

Ἄλλὰ, στήν περίπτωση αὐτῆ (κι ἄν συνεχιστεῖ ἡ ἴδια τακτικὴ), θά ἔχεις χάσει ὀριστικά καί ἀνεπίστροφα, ἀγαπῆ μου σύν–δάσκαλε, τό ἴδιο σου τό πρόσωπο –αὐτό πού θά σοῦ ἐπέτρεπε νά ἐπιμένεις, μέ σωκρατικὸν οἶστρο, ὅτι «ἡ ἀρετὴ εἶναι διδακτὴ, ἐφόσον βρεθεῖ ὁ κατάλληλος δάσκαλος» ἢ καί ἀκόμη, εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ, νά διαλαλεῖς τό «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος...»!

Σ' αὐτὰ ἐπικεντρώθηκε ἡ παιδευτικὴ (μέ τὴν ἀρχετυπικὴ σημασία τοῦ ὄρου) ἀντίληψη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Μεγάλων Πατέρων καί Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων μας. Ναι, μεγάλο τό προνόμιο νά διδάσκεις. Ἄλλὰ τεράστια καί ἡ εὐθύνη πού ἐπωμίζεσαι στή διαχείριση τοῦ προνομίου αὐτοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, γιά μία ἀκόμη φορά, προειδοποιεῖ: «Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μείζων κρίμα ληψόμεθα» (Ἄς μὴ γίνονται πολλοὶ ἀπὸ ἐσᾶς διδάσκαλοι, ἀδελφοί μου, ἐπειδὴ πρέπει νά ξέρετε ὅτι –ἐμεῖς οἱ δάσκαλοι– θά κριθοῦμε πῶς αὐστηρά)...

Τό «πολιτικῶς ὀρθό» στὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΑΛΤΑ, Δρ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Πολύ συχνά, ιδιαιτέρως κατά τὰ τελευταῖα χρόνια, τονίζεται ἡ ἄποψη ὅτι ἡ ἐκπαιδευτικὴ πράξη θὰ πρέπει νὰ κινεῖται στὸ πλαίσιο τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ», τοῦ διαμορφωμένου, μάλιστα, ὑπὸ συγκεκριμένη ἰδεολογικὴ κατεύθυνση, προκειμένου νὰ μεταβάλει (κατ' ἀκρίβεια, νὰ ὑποβαθμίσει) τὶς ὑπάρχουσες ἱστορικὲς ἀλλὰ καὶ θρησκευτικὲς ἀρχές. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ χρῆση τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ» ἀφορᾷ κυρίως τὰ μαθήματα τῆς ἱστορίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν, καὶ ὄχι τὰ γλωσσικὰ μαθήματα ἢ τὰ μαθήματα τῆς θετικῆς κατεύθυνσης, τῶν ὁποίων οἱ ἀλήθειες γίνονται ἀξιωματικῶς δεκτές.

Ἐάν ἡ ἔθνικὴ ἰδεολογία προβλήθηκε ἐντονότατα στὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία κατὰ τὸ παρελθόν, αὐτὸ συνέβη διότι ἀκριβῶς τότε (καὶ μάλιστα σέ δυσσιῶνες ἐποχές) ἔπρεπε νὰ διαμορφωθεῖ ἡ νεοελληνικὴ ἰδιοπροσωπία. Ἐπρεπε νὰ ἐδραιωθεῖ ἡ ἔθνικὴ συνείδηση καὶ βεβαίως νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ὁποιαδήποτε προσπάθεια ἀποπροσανατολισμοῦ στὴν ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ ἑλληνισμοῦ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπιβάλλεται νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι ἡ διατύπωση «ἔθνικὸ εἶναι ὅ,τι εἶναι ἀληθινόν», πὴν ὁποία διάφοροι ἐπικαλοῦνται, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ τονίζει κανεὶς ὅλες τὶς ὄψεις ἑνὸς ἱστορικῶν γεγονότος, ὥστε νὰ μὴν προβληθεῖ μέ σαφήνεια ἡ ἀλήθεια τοῦ ἔθνικου. Βεβαίως, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, εἶναι γεγονός

ὅτι ἕνα πανεπιστημιακὸ ἐγχειρίδιο, ἀλλὰ ὄχι νὰ διδαχθεῖ στὴν τάξη. Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ σύγχρονος μαθητὴς στὴν Ἑλλάδα ἀγνοεῖ βασικὰ στοιχεῖα τῆς ἔθνικῆς του ἱστορίας, καλεῖται νὰ μάθει νὰ διακρίνει τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια σέ ἐπίπεδο ὑπερεθνικὸ ἢ ἀκόμη, ἐσχάτως, νὰ μελετήσει ὄψεις τῆς τοπικῆς λεγόμενης ἱστορίας. Κι αὐτὸς ὁ ἐκπαιδευτικὸς στόχος θεωρεῖται (συνήθως ἀπὸ τοὺς σχεδιάζοντες τὰ ἐκπαιδευτικὰ πράγματα πού ὅμως δέν ἔχουν μπεῖ ποτέ στὴν τάξη) σύγχρονος, προοδευτικός, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικός!

Ἡ χρῆση τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ» στὴν ἐλληνικὴ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία ἀφορᾷ πλέον καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, τὸ ὁποῖο κρίνεται ὅτι ἔχει ἕναν ἀποκλειστικὰ ὁμολογιακὸ χαρακτήρα. Διατείνονται αὐτοὶ πού σχεδιάζουν τὰ σχετικὰ Ὁρολόγια Προγράμματα ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσει ἕναν ἄλλο, εὐρύτερο, διαθρησκευτικὸ χαρακτήρα, διότι τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἀφορᾷ καὶ σέ μαθητὲς ἀλλοεθνεῖς. Ἡ παράμετρος θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ σωστὴ γιὰ ἄλλους λόγους ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὰ ποσοτικὰ δεδομένα. Διότι σήμερα στὴν χώρα μας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀλλοεθνῶν μαθητῶν ἄλλης θρησκευτικότητας δέν εἶναι τόσο μεγάλος, ὅσο συνήθως παρουσιάζεται. Πα-

ρενθητικά θὰ ὑπενθυμίσω τὴν παλαιότερη διατύπωση τοῦ Χ.Λ. Ἀραγκοῦρεν (1909-1996), Καθηγητῆ τῆς Ἠθικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μαδρίτης, ὅτι «ὁ Θεὸς ἔπαψε νὰ εἶναι πρόβλημα γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀνθρώπων. Δέν ὑπάρχουν πιά ἀνάμεσά μας ἄθεοι ἢ ἀντιθεϊστές: ἀπλὰ καὶ μόνο οἱ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ Θεό... Ὁ Θεὸς πέθανε ὅπως ἀκριβῶς ὁ γείτονάς μας - τὸ γεγονός δέν φαίνεται νὰ ἐνδιαφέρει κανένα» («Ὁ χριστιανισμὸς τοῦ Ντοστογιέβσκι καὶ ὁ δικός μας», στὸν τόμο *Ντοστογιέβσκι. Ἐκατὸ χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατό του*, Εὐθύνη, Ἀθήνα 1981, σσ. 21-22). Μὲ ἀφετηρία αὐτὴν τὴν γενικότερη διαπίστωση, θὰ ἔλεγα ὅτι καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπευθύνεται σέ μαθητὲς κατὰ βάσιν ἀδιάφορους καὶ ὄχι τόσο ἄλλης ἢ ἀντίθετης πρὸς τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο κοσμοαντίληψης. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὸ «πολιτικῶς ὀρθό» εἶναι ἕνα ἀκόμη ἄλλοθι πού ἐφνύραμε στὴν χώρα μας γιὰ νὰ δώσουμε ἕναν ἄλλο προσανατολισμὸ στὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία. Εἶναι, ἐπίσης, τὸ ἀποτέλεσμα ἑνὸς ὄψιμου, κακῶν προδιαγραφῶν, διαφωτισμοῦ πού ἔφθασε καὶ στὴν Ἑλλάδα, μέ καθυστέρηση τριῶν περίπου αἰῶνων. Τελικά, ἡ χρῆση καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ» εἶναι ἕνας ἀντιπαιδαγωγικὸς πειραματισμὸς στὴν συνείδηση τῶν σημερινῶν μαθητῶν.

ὅτι παιδαγωγικὸ μέσο γιὰ τὶς νέες γενιές ἀποτελεῖ ἡ ἀνάδειξη ὄχι μόνον τῶν θετικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρνητικῶν πτυχῶν τῆς ἱστορίας ἑνὸς λαοῦ.

Μία ἄλλη παράμετρος τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ» ἀφορᾷ στὴν συγκριτικὴ ἱστορικὴ ἀποτίμηση. Ἀλλὰ στὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία (κατ' ἐξοχὴν γιὰ ἕνα «μάχιμο» ἐκπαιδευτικὸ) ἡ σύγκριση τῶν προβλλομένων ἀληθειῶν εἶναι μᾶλλον ἄνευ νοήματος. Αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ ἰσχύσει σέ μιά συζήτηση μεταξὺ ἐπιστημόνων, νὰ ἀποτελέσει στόχο ἑνὸς ἐρευνητικοῦ προγράμματος, ἔστω νὰ ὑποστηριχθεῖ

Προτεραιότητες στην εκπαίδευση σήμερα

ΤΗΣ ΕΛΕΝΑΣ ΧΑΤΖΟΓΛΟΥ, Δρ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ, ΠΤΥΧ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ Μ.Ε.

Ο επίσημος έορτασμός των Τριών Ίεραρχών αποτελεί, διαχρονικά, αφορμή για σκέψεις σχετικά με την κατάσταση της εκπαίδευσης και προβάλλει την επιτακτική ανάγκη επικαιροποίησης του μηνύματός τους. Σέ μία προσπάθεια, μάλιστα, αυτοκριτικής και αναστοχασμού είναι δυνατόν να μιλήσει κανείς για τις προτεραιότητες που διέπουν το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα σήμερα και για το ποιές θά μπορούσαν να προταχθούν ώστε αυτό να προάγει ό,τι έξ όρισμού επαγγέλλεται, δηλ. την ψυχοσωματική, ήθική και πνευματική ανάπτυξη του νέου ανθρώπου.

Είναι κοινά αποδεκτό ότι ο χώρος του θεσμικά διαμορφωμένου εκπαιδευτικού συστήματος είναι ένα πεδίο νευραλγικής σημασίας για τη θεμελίωση μορφωτικών, πολιτιστικών και κοινωνικών αξιών. Ωστόσο στις μέρες μας αυτές οι αξίες διέρχονται κρίση, διότι έχουν διασαλευθεί οι προτεραιότητες στον χώρο της εκπαίδευσης και γενικώς της κοινωνίας. Σέ μία κοινωνία όπου πρωταρχικό ρόλο παίζει η αρχή της «ήσσηνος προσπάθειας» και του εύκολου πλουτισμού, όπου ο άνθρωπος - γενικευμένα πλέον - κρίνεται όχι από τό τί είναι αλλά ανάλογα μέ τό τί έχει και τί «καταφέρνει», είναι φυσική συνέπεια οι ήθικές και πνευματικές αξίες να παραγκωνίζονται και τό εκπαιδευτικό σύστημα νά προσαρμόζει τη στοχοθεσία του σέ δευτερεύουσες ή και επίπλαστες «ανάγκες».

Ως προέκταση της «ανατροπής» των αξιών προκρίνεται κυρίως ή συσσώρευση πληροφοριών, ή υπερβολή ως προς τη μετάδοση γνώσεων και πολύ λιγότερο ή ανάπτυξη της κριτικής σκέψης. Έτσι ό πλουραλισμός που χαρακτηρίζει τις πληροφορίες σήμερα δέν υπόκειται σέ κριτική επεξεργασία, καθώς ελάχιστα προάγεται από την εκπαίδευση ό κριτικός έγγραμματισμός και σίγουρα ύστερεϊ έναντι του τεχνικού και του «πληροφοριακού». Άλλωστε ή κριτική σκέψη προϋποθέτει ένα αξιακό σύστημα βάσει του οποίου αξιολογούνται κριτικώς οι εφαρμοζόμενες γνώσεις, ώστε νά γίνονται «γνώση» και ουσιαστικά «εφόδια» ζωής.

Στό σημείο αυτό τό παράδειγμα των Τριών Ίεραρχών προβάλλει ως τό ένδεδειγμένο διαχρονικό πρότυπο, του πώς ή ευρύτητα ως προς τις γνώσεις και τις προσλαμβάνουσες παραστάσεις μετουσιώνεται σέ πραγματικό «φωτισμό» μέ βάση την κριτική αξιολόγησή τους. Και σπίν περίπτωση των οικουμενικών αυτών «διδασκάλων» ή αξιολόγηση κατέστη δυνατή χάρη σπεί βοήθεια του αξιακού συστήματος, που παρέιχε ή όρθόδοξη χριστιανική διδασκαλία και δευτερευόντως ό αρχαιοελληνικός πολιτισμός.

Ένα άλλο ζήτημα που συζητείται σήμερα στον χώρο της πρωτοβάθμιας και κυρίως της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αφορά την αναγκαιότητα για «αναμόρφωση» του μαθήματος των θρησκευτικών, προκειμένου νά μήν προκαλεί αντιδράσεις περί καπήκησης και προσπλυτισμού, λόγω του όμολογιακού χαρακτήρα που σέ μεγάλο βαθμό ένέχει.

Και έδω τίθεται τό ζήτημα της απαλλαγής των μαθητών από τό συγκεκριμένο μάθημα. Ειδικότερα, οι μαθητές, μέ τη δυνατότητα που τους παρέχει ή νομοθεσία νά απέχουν από τό μάθημα των θρησκευτικών και νά απομακρύνονται από την τάξη κατά την ώρα του, χάνουν την ευκαιρία νά αποκομίσουν χρήσιμα παιδαγωγικά και άλλα στοιχεία, ουσιαστικά για τη διαμόρφωση της προσωπικότητάς τους.

Ωστόσο, σέ κάθε σχολικό μάθημα, όποτε γίνεται λόγος για αξίες ζωής, για τά μεγάλα ανθρωπολογικά ζητήματα, που έχουν διαχρονικό και πανανθρώπινο χαρακτήρα, όπως είναι ή ζωή, ό θάνατος, οι σχέσεις, ή αλήθεια κ.λπ., τά παιδιά δείχνουν ιδιαίτερο ένδιαφέρον. Κάθε φορά που εγείρονται σχετικές συζητήσεις, έχουν λόγο και δίψα νά ακούσουν κάτι τεκμηριωμένο και ανθρώπινο. Αυτό, όμως, είναι πρόσφορο έδαφος για έναν εμπνευσμένο θεολόγο. Άλλωστε ό ίδιος ό Χριστός δέν είναι που δίδαξε μέ παραβολές; Δέν έδωσε πανανθρώπινο περιεχόμενο σπεί διδασκαλία του; Η δική Του επιταγή «άφετε τά παιδιά έλθειν προς

με» (Ματθ. 19, 14) δημιουργεί την υποχρέωση νά

έξευρεθούν τρόποι, ώστε οι μαθητές νά ξαναγυρίσουν σπίν τάξη -αντί νά περιφέρονται από αϊθουσα σέ αϊθουσα ή νά παραμένουν στό προαύλιο- και φυσικά υπαγορεύει τό αίτημα νά «αναμορφωθεί» τό συγκεκριμένο μάθημα. Πρόκειται για την ανάγκη τά θρησκευτικά νά αποκτήσουν -πρό παντός εκεί όπου δέν έχουν- ένα πρόσωπο ανθρώπινο, δημιουργικό, εύπροσίγορο, όπως είναι τό

πρόσωπο του Ίησου Χριστού και των Τριών Ίεραρχών Του. Μάλιστα, είναι αναγκαίο νά αντιμετωπιστεί ή προσέγγιση αυτή άκόμη και μέ τό επίχειρμα της ίεραποστολής, ειδικά στις περιπτώσεις που τά παιδιά και οι οικογένειές τους έχουν μία άδιάφορη ή άρνητική προκατάληψη άπέναντι στον χριστιανισμό ως θρησκεία, πράγμα όχι άσύνηθες στις μέρες μας.

Τέλος, στό πνεύμα της γενικότερης «αναβάθμισης» του ρόλου του εκπαιδευτικού, χρειάζεται νά προωθηθεί ό θεσμός της ουσιαστικής αξιολόγησης επί του έργου του, αλλά και ή ιδιαίτερα προσεκτική επιλογή των νέων μάχιμων εκπαιδευτικών. Και τόυτο κρίνεται ως προτεραιότητα, καθώς είναι παιδαγωγικώς τεκμηριωμένο ότι σέ πολλές περιπτώσεις ό «δάσκαλος» και ή νοοτροπία του ευθύνονται για την άποστροφή προς ένα μάθημα και όχι τό μάθημα ή τό σχολείο καθ' έαυτό.

Σέ μία γενικότερη θεώρηση θά έλεγε κανείς ότι ή ποιότητα της εκπαίδευσης θά μπορούσε νά εξασφαλιστεί μέ την αναθεώρηση και αναβάθμιση των προτεραιοτήτων της, είτε σέ επίπεδο θεσμικό είτε -και κυρίως- σέ άτομικό, από τους άμεσα εμπλεκόμενους σέ αυτόν τον τόσο κρίσιμο χώρο της κοινωνικής ζωής.

Και τόυτο θά ήταν ένα καίριο μήνυμα στό φώς της προσφοράς των Τριών Ίεραρχών.

Ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Θ. ΠΑΠΑΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ-ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Η καύση εἶναι πράξη μηδενισμοῦ. Ἡ καύση τῶν νεκρῶν δέν προσβάλλει τό δόγμα τῆς ἀναστάσεως. Παραμορφώνει τήν προοπτική καί τήν προσδοκία τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν ἄνθρωπο. Σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, τό σῶμα εἶναι «ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Α΄ Κορ. 3, 16-17. 6, 10). Ἡ καύση τοῦ σώματος ἀποτελεῖ εἰκονοκλαστική πράξη καί προσβάλλει τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας στήν αἰωνιότητα. Ἔτσι, λοιπόν, γιά τόν συνειδητό πιστό ἡ ταφή ἀποτελεῖ ὑπακοή στόν δομῆτορα τῆς πίστεώς μας Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό.

Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς καύσεως χρησιμοποιοῦν τά ἑξῆς ἐπιχειρήματα:

1) Ἐλλειψη κῶρου. Αὐτό εἶναι μεγάλη προσβολή. Ἄν δέν ὑπάρχει κῶρος, τότε νά τόν δημιουργήσουμε. Πῶς γιά γήπεδα, πάρκινγκ, παιδικές χαρές ἔχουμε κῶρο; Καί γιά τόν ἄνθρωπό μας ὄχι; Ἡ ἀγάπη καί ἡ τιμή στό νεκρό μπορεῖ νά δημιουργήσουν κῶρο. Ἄν ἔφτασε ἡ ὥρα νά λέμε ὅτι δέν ὑπάρχει κῶρος γιά τούς νεκρούς, τότε δέν θά ὑπάρχει κῶρος, σέ λίγο, οὔτε γιά τούς ζωντανούς (εὐθανασία).

2) Λόγοι υἰείας. Ὑποκρισία! Σέ μιά ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος παραλογισμός τά ἔχει βρομίσει ὅλα, τό οἰκοσύστημα, τό νερό, τόν ἀέρα, τόν ἑαυτό μας, τήν ψυχή μας, φοβόμαστε διῆθεν τά μικρόβια τῶν νεκρῶν πού δέν ὑπάρχουν, παρά μόνο στά μυαλά τῶν σύγχρονων μηδενιστῶν. Ἡ μόλυνση προέρχεται ἀπό τούς ζωντανούς καί ὄχι ἀπό τούς νεκρούς. Ἡ μήπως οἱ λεγόμενοι ζωντανοί εἶναι πιο νεκροί ἀπό τούς νεκρούς;

3) Λόγοι ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο πλασμένο «κατ' εἰκόνα» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Πρίν τό δικαίωμα τῆς καύσεως νομιμοποιήθηκε τό «δικαίωμα» τῆς ἀμβλώσεως. Μετά τό «δικαίωμα» τῆς καύσεως, θά ἔχουμε τό «δικαίωμα τῆς εὐθανασίας», δηλ. τῆς δολοφονίας. Καί μετά τό «δικαίωμα» τῆς εὐθανασίας, τό «δικαίωμα» νά μᾶς «τσιπάρουν» ὅλους γιά λόγους ἀσφάλειας. Τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου κατάντησαν, πλέον, δικαιώματα τοῦ Διαβόλου.

4) Λόγοι οικονομικοί. Ἄλλο ἀνέκδοτο. Καθημερινά σπαταλοῦμε δεξιά καί ἀριστερά. Ξεζουμίζουμε τούς γονεῖς μας γιά νά τά βγάλουμε πέρα. Ἐκεῖνοι συντηροῦν τούς γάμους τῶν παιδιῶν τους μέ τήν σύνταξή τους. Κάνουμε γάμους καί βαπτίσεις ὅλο ἐπίδειξη, ματαιοδοξία καί φιγούρα. Τώρα δέν ἔχουμε νά πληρώσουμε. Μᾶς βγαίνει πιο φθηνά τό κάψιμο!!! Στό κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἡ τελευταία κουλτουριάρικη ἐπίδειξη πού μᾶς ἔμεινε εἶναι ὁ κλῖβανος. Σέ λίγα χρόνια, γιά νά εἶσαι «in», θά καῖς καί θά καίγεται. Ὅποιος ἔχει τήν ψυχική δύναμη νά κάνει στάχτη τούς γονεῖς καί συγγενεῖς του, αὐτός ἔχει ἤδη κάνει στάχτη ὅλη τήν ζωή του, πρό πολλοῦ.

Νά, ποῖός εἶναι ὁ πραγματικός λόγος: Οἱ «πνευματικά νεκροί», ὅπως ἀποκάλεσε ὁ Χριστός ὅσους δέν ἔχουν σχέση μαζί του, δέν μποροῦν νά ἀνεχθοῦν, πλέον, τήν ἀπό-

ρητη ἀλήθεια τοῦ θανάτου καί θέλουν νά τήν ἐξαφανίσουν. Πολεμᾶνε τόν θάνατο ἐξαλείφοντας ὅ,τι σχετίζεται μέ αὐτόν. Σκοπός εἶναι νά τελειώσουμε γρήγορα μέ ὅ,τι θυμίζει θάνατο. Τέρμα οἱ διανοκτερεύσεις τῶν νεκρῶν στά σπίτια. Τώρα ὑπάρχουν ψυγεῖα. Εὐκαιρία νά παγώσουμε καί τά αἰσθήματά μας. Τέρμα τά θυμιάματα καί οἱ μακρόσυρτες τελετές (ἐξάλλου ὁ διάβολος φοβάται τό θυμίαμα). Τέρμα οἱ τάφοι πού μᾶς προξενοῦν ἐνθύμηση τοῦ νεκροῦ καί μᾶς ταλαιπωροῦν μέ τό νά τούς καθαρίζουμε. Τέρμα οἱ μακάβριες ἐκταφές πού πληγώνουν ἀφάνταστα τό αὐτάρεσκο καί ἐγωιστικό εἶναι μας καί μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ἔτσι θά γίνουμε καί ἐμεῖς. Τέρμα τά κοιμητήρια πού εἶναι τά μεγαλύτερα πανεπιστήμια σέ κάθε πόλη καί χωριό. Αὐτά μᾶς ὑπενθυμίζουν τό ἐρώτημα: Ποῖός εἶμαι; Γιατί ζῶ; Πού πάω; Ὁ σύγχρονος πολιτισμός τοῦ θανάτου δέν τά ἀνέχεται αὐτά. Θέλει νά τά ἐξαφανίσει.

Ὅλα αὐτά ὑποκρύπτονται ψυχολογικά πίσω ἀπό τήν καύση, ἔστω καί ἂν δέν θέλουμε νά τό παραδεχθοῦμε. Δυστυχῶς κάποιοι «εἶναι νεκροί πρίν ἀκόμη πεθάνουν». Τί νά κάνουμε; Ἔτσι εἶπε ὁ Χριστός. Ἡ μήπως καί Αὐτός κάνει λάθος; Ἄν μπορούσαμε, θά Τόν διορθώναμε κι Αὐτόν καί θά Τοῦ λέγαμε: «Πρόσεχε καλά, γιατί ἐμεῖς εἴμαστε δημοκράτες καί δέν ἀνεχόμαστε νά μᾶς ὀνομάζεις «πνευματικά νεκρούς. Κάτσε καλά μή σέ κάψουμε!». Γιατί ἔτσι εἶναι. Ὅποιος ἀποφασίζει νά κάψει τόν ἄνθρωπο, τόν Χριστό καί-ει.

Ἐν κατακλείδι: Ζοῦμε σέ ἐποχές πού τά καίμε ὅλα. Τά δάση, τίς πλατεῖες, τίς σημαῖες, τά σύμβολα. Τώρα ἡ δημοκρατία μᾶς δίνει τό δικαίωμα νά κάψουμε καί τούς νεκρούς. Ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί δέν τό ἐπιλέγουμε. «Στήν Ἐκκλησία μας ὑπάρχει ἕνα ἱερό τρίπτυχο: Τό Ἱερό Θυσιαστήριο, οἱ λειψανοθήκες καί τό ὀστεοφυλάκιο. Στό πρῶτο ἐπιτελεῖται τό μυστήριο-προσφέρεται ὁ Θεός, ἀπό τό δεύτερο προχέεται ἡ χάρις τῶν ἁγίων, προβάλλει ἡ Ἐκκλησία, καί τό τρίτο ἀποτελεῖ τό Πανεπιστήμιο τῆς ἐν Χριστῷ φιλοσοφίας, τό ἐργαστήριο τῆς μνήμης τοῦ θανάτου καί ἀναδύει τό πρόσωπο. Καί τά τρία ἔχουν λείψανα. Καί τά τρία δέν θά ὑπῆρχαν, ἂν ἡ Ἐκκλησία υἰοθετοῦσε τήν καύση τῶν νεκρῶν τῆς. Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ἀπορρίψει τήν παράδοσή της, δέν μπορεῖ νά προδώσει τήν ἐμπειρία καί τήν πίστη τῆς ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά κάψει τά σπλάγχνα καί νά ἀρνηθεῖ τόν ἑαυτό τῆς» (Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος).

Τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας θά συνεχίσουν νά θηλάζουν ἀπό τόν ζωηφόρο μαστό τῆς. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά τόν δαγκώνουν, ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά συμφωνήσει καί νά τούς «διαβάσει». Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐπιβάλλει τήν πίστη καί τίς τελετές τῆς σέ ὅσους εἶναι ξένοι πρὸς αὐτήν. Ἀλλά καί ὅσοι εἶναι ξένοι πρὸς τήν Ἐκκλησία δέν μποροῦν νά ἀπαιτοῦν ἀπό αὐτήν νά εὐλογεῖ καί τίς αὐθαίρετες ἐπιλογές τους. ●

Ἀναβαθμοὶ τοῦ Τριωδίου

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

Ανοίγει ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου, κατασκευτική, πλήρης πνευματικῶν διδαγμάτων καὶ ἐφοδίων. Εἶναι μία περίοδος πού χαρακτηρίζεται ἀπό ἐντονη ἐσωστρέφεια καὶ κινεῖται σέ ἐντελῶς διαφορετική λογική ἀπό τήν κοσμική. Ἡ Ἐκκλησία τήν περίοδο αὐτή μᾶς καλεῖ νά κοιτάξουμε μέσα μας, νά γνωρίσουμε καί νά διορθώσουμε τόν ἑαυτό μας, νά καλύψουμε τά πνευματικά κενά καί ἐλλείμματά μας. Ἡ σημασία τοῦ Τριωδίου εἶναι ἰδιαίτερη καί καθοριστική στόν Ἐκκλησιαστικό βίον. Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός Σιμωνοπεριτίης ὁμολογεῖ ὅτι «καί μόνον ἡ ὕπαρξις τοῦ Τριωδίου ἀποδεικνύει τήν πνευματικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν χαρισματική ἀποστολή Της, τόν ὑπερβατικό χαρακτήρα Της -ταυτόχρονα δέ καί τόσο ἀνθρώπινο- καί τόν ἐσχατολογικό ὄριζοντα, τόν ὁποῖο ἀνοίγει ἐνώπιόν μας. Ὁ ἄνθρωπος πού καταφέρνει νά ζήσει τό Τριώδιο εἶναι ἀδύνατον νά μή γίνει πνευματικός ἄνθρωπος»¹.

Τό Τριώδιο ξεκινᾷ τήν Κυριακή τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου καί ὁλοκληρώνεται τό Μεγάλο Σάββατο· περιλαμβάνει τρεῖς ἐπιμέρους περιόδους: τίς τέσσερις πρώτες Κυριακές, πού ἔλαβαν τήν ὀνομασία τους ἀπό τά Εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τῆς περιόδου, κάθε ἓνα ἀπό τά ὁποῖα κρύβει βαθιά νοήματα καί καθοριστικές ἀλήθειες γιά τήν διαμόρφωση καί ἀνάπτυξη τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Πρόκειται γιά τέσσερις πνευματικούς ἀναβαθμούς, καθένας ἀπό τούς ὁποίους μᾶς προετοιμάζει γιά τήν εἴσοδό μας στό Στάδιο τῶν Ἀρετῶν, τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, πού εἶναι ἡ δεύτερη περίοδος τοῦ Τριωδίου. Ἡ τρίτη εἶναι τά «Ἁγία τῶν Ἀγίων» τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου, ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα.

Καθώς, λοιπόν, βρισκόμαστε στό κατώφλι αὐτῆς τῆς περιόδου, καλόν εἶναι νά θυμηθοῦμε τό περιεχόμενο καί τήν σημασία πού τῆς ἀποδίδει ἡ Ἐκκλησία μας, προκειμένου νά προσαρμόσουμε τήν ζωή μας στούς δικούς της βηματισμούς. Ἀναφέραμε πῶς πάνω ὅτι ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου χαρακτηρίζεται γιά τήν ἐσωστρέφειά της, σέ ἀντίθεση μέ τόν χαρακτήρα πού τῆς ἀποδίδει ὁ κόσμος, ἐξωστρέφειας, διασκέδασης, ξεφαντώματος, χορῶν καί μασκαρεμάτων. Τά χαρακτηριστικά τῆς πνευματικότητάς της ἐντοπίζονται στά μνύματα πού ἐκπέμπουν οἱ τέσσερις Κυριακές, μέσα ἀπό τά Βιβλικά τους ἀναγνώσματα. Τά μνύματα αὐτά ὀφείλουν νά χαρακτηρίζουν τήν πνευματική μας ζωή καθόλη τή διάρκεια τοῦ βίου μας.

Τό πρῶτο εἶναι ἡ Ταπεινοφροσύνη. «Στόν Χριστιανισμόν δέν σημαίνει ἀφανισμόν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ἀλλ' ὅπως σοφῶς καθώρισεν ὁ Μέγας Βασίλειος, «πρός τήν οἰκείαν ἀξίαν ἐπάνοδο». Καί ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος τήν τελειότητα καί τήν ἀπόλυτον ἀξίαν βλέπει μόνον εἰς τόν Θεόν, ταπεινοφροσύνη εἶναι δι' αὐτόν ἡ συναίσθησις τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἡ ἀναγνώρισις τῆς μηδαμινότητος ἐν σχέσει πρὸς τόν Θεόν. Διά τῆς αὐτοσυνειδησίας, τοῦ αὐτοελέγχου καί τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς μετριότητός μας προβάλλει ἐπιτακτικῶς τό αἷμα τῆς ἐσωτερικῆς ἀλλαγῆς, τῆς ἠθικῆς προόδου μας»².

Τό δεύτερο εἶναι ἡ Μετάνοια. Κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, «ἡ μετάνοια εἶναι τό ἱατρεῖο πού θεραπεύει τήν ἁμαρτία. Εἶναι δῶρο οὐράνιο, δύναμη θαυμαστή, χάρη πού νικά τίς ἀσθένειες τῶν νόμων. Γι' αὐτό δέν ἀπορρίπτει τόν πόρνο, δέν ἐμποδίζει τόν μοικό, δέν ἀποστρέφεται τόν μέθυσσο, δέν σιχαίνεται τόν εἰδωλολάτρη, δέν ἀπομακρύνει τόν κακολόγο, δέν διώχνει τόν βλάσφημο, οὔτε τόν ἀλαζόνα, ἀλλά ὅλους τούς μεταμορφώνει... εἶναι φάρμακο τῶν πλημμελημάτων, ἐξαφάνισις τῶν παρανομιῶν... παρησία πρὸς τόν Θεό, ὄπλο κατά τοῦ διαβόλου... ἐλπίδα σωτηρίας, ἐξάλειψις τῆς ἀπογνώσεως. Αὐτή μᾶς ἀνοίγει τόν οὐρανό, αὐτή μᾶς εἰσάγει στόν παράδεισο»³.

Τό τρίτο εἶναι ἡ ἀγάπη. Τό κορυφαῖο κριτήριο τοῦ Θεοῦ, τήν ὥρα τῆς προσωπικῆς μας ἀπολογίας, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, θά εἶναι ἡ ἀγάπη, πρὸς τόν κάθε ἄνθρωπο, χωρίς ὄρους καί προϋποθέσεις. Ὁ Χριστός θά ἐλέγξει ἂν Τόν ἀγαπήσαμε πραγματικά στά πρόσωπα τῶν ἐμπερίστατων ἀδελφῶν μας, ἂν Τόν διακονήσαμε στά πρόσωπα τῶν ἀδικημένων καί περιφρονημένων τοῦ κόσμου,

ἂν δώσαμε ἔλεος, δίχως νά περιμένουμε ἀνταπόδοση. Ἡ ἀγάπη πού ἐπαγγέλλεται ὁ Χριστός δέν περιορίζεται σέ ἐξωτερικά σχήματα μιᾶς θορυβώδους φιλανθρωπίας, ἀλλά συνιστᾷ τήν οἰκειοποίηση τῶν παθημάτων τοῦ κόσμου, τήν ἀνάληψη τοῦ σταυροῦ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τήν πρόσληψη τοῦ πόνου, κατά τό μέτρο Ἐκείνου πού προσφέρθηκε ἐκούσια θυσία γιά τήν ἀγάπη τοῦ κόσμου.

Τό τέταρτο εἶναι ἡ νηστεία. Οἱ σύγχρονοι Χριστιανοί συχνά παρεξηγοῦμε τό βαθύτερο νόημά της. Τήν περιορίζουμε στήν ὑλική στέρψη καί ἀποφυγή συγκεκριμένων τροφῶν, νομίζοντας ὅτι ἔτσι κάνουμε τό καθῆκον μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὅμως, τοποθετεῖ τήν νηστεία στήν σωστή της βάση: «Ὁ τελικός σκοπός τῆς νηστείας εἶναι ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς.

Ποιά μπορεῖ νά εἶναι ἡ ὠφέλεια μιᾶς ἀποχῆς ἀπ' τίς ὑλικές τροφές, πού θά τήν ἀκολουθοῦσε ἥττα καί ὑποδούλωσις στά σαρκικά φρονήματα καί πάθη;»⁴. Τό περιεχόμενο τῆς ἀληθινῆς νηστείας εἶναι καθάρᾳ πνευματικό. Ἀποσκοπεῖ στήν ἐσωτερική ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, τήν ὁποία ἔρχεται νά ὑποβοηθήσει ἡ ἄσκησις τῆς νηστείας, ὅταν αὐτή γίνεται μέ τρόπο ταπεινό καί ἀθόρυβο.

Αὐτά εἶναι τά πνευματικά γυμνάσματα τοῦ Τριωδίου, πού ἀνοίγεται ἐνώπιόν μας. Ἄς ζητήσουμε τήν χάρη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, προκειμένου νά τά κάνουμε κτῆμα μας καί ἡ περίοδος αὐτή νά καταστῆ ἡ ἀφετηρία τῆς πνευματικῆς μας ἀναγέννησης. Καλό Τριώδιο!

1. «Λόγοι ἀσκητικοί, ἐρμηνεῖα στόν Ἀββᾶ Ἡσαΐα», σελ. 185-186.

2. Ἀθανάσιος Ἀθανασόπουλος, «Πρόσωπα καί θέματα τοῦ Θεοῦ Παθούς», σελ. 39.

3. Ε.Π.Ε. 30, 240 & 286.

4. PG 151, 160D-161A.

«Νέα Έποχή» καί Προτεσταντικός φονταμενταλισμός

Αφιερωμένες στην ενημέρωση των Κληρικῶν μας γιά τό σκηνικό τῶν σύγχρονων αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν κινήσεων καί στούς τρόπους ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισής τους εἶναι οἱ Γενικές Ἱερατικές Συνάξεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Διμητριάδος γιά τό νέο Ἱεραποστολικό ἔτος.

3η ΣΥΝΑΞΗ (8/12/2015)

Στίς 8/12/2015 πραγματοποιήθηκε ἡ Γ' Γενική Ἱερατική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Διμητριάδος, γιά τό τρέχον Ἱεραποστολικό ἔτος. Στό πλαίσιο τοῦ γενικοῦ θέματος περί τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, μίλησε πρῶτος ὁ π. **Ἀρσένιος Βλαγκόφης**, Μοναχός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου Χαλκιδικῆς, μέ θέμα «Πτυχές τῆς Νέας Ἐποχῆς», ἀναπτύσσοντας ἐπί τά ἀπ' αὐτές:

«Α. Ὀλιστικό μοντέλο ἢ Ἀπόλυτος πανθειστικός μονισμός... Μία ἀπό τίς συνέπειες τοῦ ὀλιστικοῦ μοντέλου καί τῆς ἐνιαίας ἐξελικτικῆς κλίμακος εἶναι καί ἡ κατάργηση τῆς δυαδικότητος ὑποκειμένου-ἀντικειμένου καί γενικῶς τῶν ὁρίων, καθῶς καί ὁ πνευματισμός-ἀνιμισμός... Στόν ἀπόλυτο μονισμό θεμελιώνονται καί οἱ λεγόμενες ἐναλλακτικές θεραπείες...»

Β. Δογματικός Πλουραλισμός... Ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν ψήγματα τῆς ἀλήθειας. Καμία δέν ἔχει ὀλόκληρη τήν ἀλήθεια. Ὅποτε ὅλες θά πρέπει νά συνεισφέρουν τό μεριδίό τους, ὥστε ἡ κάθε μία νά ἐμπλουτίσει τίς ἄλλες καί νά ἐμπλουτισθεῖ ἀπό αὐτές... Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στόν Θεό. Πίστευε ὅ,τι θέλεις, μόνο μὴ εἶσαι μονόδρομος... Αὐτός εἶναι ὁ λεγόμενος δογματικός πλουραλισμός. Αὐτό σημαίνει ὅτι σημαντικό δέν εἶναι ὁ πλουραλισμός, δηλ. ἡ συνύπαρξη διαφορετικῶν δογμάτων καί πίστεων, ὅσο τό ὅτι ὁ πλουραλισμός ἀνάγεται σέ δόγμα. Ὅποιος ἀμφισβητήσει αὐτό τό δόγμα χαρακτηρίζεται φανατικός καί ἐξοβελίζεται!

Γ. Κάρμα-Μετενσάρκωση... Ἡ ψυχή, μετά τόν χωρισμό ἀπό τό σῶμα, εἰσέρχεται σέ ἕνα ἄλλο σῶμα, ἀνθρώπου ἢ ζώου ἢ δαιμονικοῦ ὄντος ἢ ἀκόμη καί σέ ἕνα φυτό ἢ ὄρυκτο, ἀφοῦ ὅλα εἶναι ἐμπυκνωμένα (!) καί διανύει ἕναν ἀτελείωτο κύκλο ἐπαναγεννήσεων...

Δ. Ἡ «στροφή πρὸς τά μέσα»... Βασικότερη διδαχὴ τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ κώρου εἶναι ὅτι ὅλα βρῖσκονται μέσα στόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό καί θά πρέπει νά γίνει ἡ στροφή πρὸς τά μέσα γιά νά ἀνακαλυφθοῦν...

Ε. Διαλογισμός-Μυήσεις... Διά μέσου τοῦ διαλογισμοῦ ἀφυπνίζεται ὁ Ἄνωτερος Ἐαυτός. Αὐτό ὀνομάζεται μύση. Κατά τή Μύση, μία μορφή ἐνέργειας ἔρχεται ἀπό πολύ μακριά καί εἰσρέει μέ τή θέληση τοῦ Μύστη καί ἰδιαίτερα μέ τή θέληση τοῦ ὑποψήφιου πού θά τή λάβει, μέσα στόν ἐσωτερικό του κόσμο...

Στ. Αὐτο-σωτηρία... Τό κήρυγμα τῆς αὐτοσωτηρίας-αὐτοθεώσεως εἶναι φυσικό ἐπακόλουθο τῆς παραδοχῆς τοῦ ὀλιστικοῦ μοντέλου. Ἀφοῦ δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπό τή φύση του θεός, ἀφοῦ ὅλα εὐρίσκονται μέσα μας καί ἡ ἐξωτερική πραγματικότητα εἶναι ἀντανάκλαση τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ εἰδωλοποίηση τοῦ Ἐαυτοῦ καί ἡ αὐτοσωτηρία εἶναι ἡ ἀναμενόμενη κατάληξη...

Ζ. Ἡ Νέα γλῶσσα τῆς Νέας Ἐποχῆς... Ὁ ἀποκρυφισμός χρησιμοποιοῖ συμβολική, ἀλληγορική καί κρυπτογραφική γλῶσσα. Μιλοῦν γιά Χριστό, γιά ἀγάπη, ἀκόμη καί γιά Τριάδα, δίνοντας ὅμως, στούς ὄρους αὐτοῦ ἄλλο νόημα ἀπό αὐτό πού ἔχουν στόν κῶρο τῆς Ἐκκλησίας...»

Ἐπόμενος ὁμιλητής ἦταν ὁ Θεοφιλέστατος Μητροπολίτης Καρπασίας **κ. Χριστοφόρος**, μέ θέμα «Ψυχικές ἀλλοιώσεις ἀπό ὀλοκληρωτικές ἐξαρτήσεις».

Ὁ ὁμιλητής ἐπεσήμανε ὅτι «Οἱ παραθρησκευτικές ὁμάδες καί ὀλοκληρωτικές αἱρέσεις χρησιμοποιοῦν ψυχοτεχνικές, οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν

στήν ἀλλοίωση τῆς προσωπικότητος τῶν θυμάτων καί στήν ὀλοκληρωτική ἐξάρτησή τους ἀπό τήν ὀργάνωση ἢ τόν ἀρχηγό... Αὐτές οἱ ψυχοτεχνικές συνήθως εἶναι ὁ διαλογισμός, ἡ ὕπνωση, τό λεγόμενο auditing τῆς Σαπεντολογίας, τό εἰδικό διαιτολόγιο, ὁ ἀνεπαρκής ὕπνος, ἡ συνεχῆς ἀπασχόληση στήν ὑπηρεσία τῆς ὁμάδας, ἡ συνεχῆς ἐπανάληψη ἀκατανόητων διαλογιστικῶν συλλαβῶν (μάντρα), ὕμνων, τό mind control (ἐλεγχος τοῦ νοῦ), οἱ συνταγές ἀκόμη καί ἱατρικῆς ἢ ὑγιεινῆς φύσεως μέ τήν ὑποβολή ὅτι, ἐάν κάποιος τίς ἀκολουθήσει, θά γίνει τελείως καλά καί θά ἔχει μακροζωία κ.ἄ...».

Ἀκολουθῶς, ἀναφέρθηκε στούς κινδύνους πού προκύπτουν γιά τήν προσωπικότητα τῶν νέων: «Οἱ ὁμάδες αὐτές, χρησιμοποιοῦντας διάφορες μεθόδους, κατορθώνουν νά διαλύσουν τήν παλαιά ταυτότητα τῶν νέων καί νά τοὺς ὀδηγήσουν σέ πλήρη ἐξάρτηση ἀπό τήν ὁμάδα καί τόν ἀρχηγό. Οἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦν εἶναι ἡ ἀπομόνωση ἀπό τό μέχρι τοῦδε περιβάλλον, ἡ ἐλάττωση τροφῶν καί ὕπνου, ἡ ἀρνητική τοποθέτηση ἀπέναντι στό παλαιό περιβάλλον, ὅπως οἰκογένεια, ἐργασία καί προσωπικές συνήθειες...».

Ὁ ὁμιλητής χαρακτήρισε τίς «Καταστροφικές Λατρεῖες» «ἀπειλή γιά τόν πολιτισμό μας. Ὁλόκληρος ὁ Εὐρωπαϊκός πολιτισμός θεμελιώθηκε στή Χριστιανική εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου. Σύμφωνα μέ τή Χριστιανική ἀνθρωπολογία, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος καί ἀποτελεῖ τό «κατ' εἰκόνα» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἐλευθερία καί ἀγάπη. Γι' αὐτό καί εἶναι ὑπεύθυνος γιά τίς πράξεις του καί λογοδοτεῖ μέ βάση τόν ἀνθρώπινο νόμο καί εἶναι ὑπόλογος ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Πάνω σ' αὐτή τήν περί ἀνθρώπου ἀντίληψη στηρίζονταν τά Σύντάγματα τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ε. καί ὁ Εὐρωπαϊκός πολιτισμός.

Ἡ παραθρησκεία καί οἱ ὁμάδες τῆς λεγόμενης «Νέας Ἐποχῆς» προβάλλουν μία περί ἀνθρώπου ἀντίληψη πού προσδιορίζεται ἀπό τόν μονισμό καί τήν ὀλιστική θεώρηση. Βασικές δοξασίες εἶναι οἱ περί κάρμα καί μετενσάρκωσης ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες ἀκυρώνουν τήν ἐλευθερία καί τήν προσωπική εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου γιά τίς πράξεις του, τή διαφορά ἀνάμεσα στό καλό καί στό κακό. Μ' αὐτό τόν τρόπο ἀκυρώνονται καί οἱ ἀξίες, πάνω στίς ὁποῖες θεμελιώνονται τό Σύνταγμα καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, τά ὁποῖα ἐπικαλοῦνται οἱ διάφορες ὁμάδες, προκειμένου νά ἐξουδετερώσουν τήν ἐναντίον τους κριτική... Ὁ Θεοφιλέστατος κατέληξε, ἐπισημαίνοντας ὅτι «Τόσο ἡ Ἐκκλησία ὅσο καί ἡ Πολιτεία ὀφείλουν νά ὀργανώσουν τίς ὑπηρεσίες τους μέ ἐξειδικευμένα πρόσωπα, τά ὁποῖα θά ἀναλάβουν τή μελέτη τοῦ σκηνικοῦ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, γιά νά ενημερῶν τόν κόσμο ἔγκαιρα καί ὑπεύθυνα...».

4η ΣΥΝΑΞΗ (19/1/2016)

Στίς 19/1/2016 πραγματοποιήθηκε ἡ Δ' Ἱερατική Σύναξη. Πρῶτος μίλησε ὁ **Πρωτ. Βασίλειος Γεωργόπουλος**, Ἐπίκουρος Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ., μέ θέμα: «Ὁ προτεσταντικός φονταμενταλισμός».

Ὁ π. Βασίλειος ἀνέφερε ὅτι ὁ ὅρος Φονταμενταλισμός δηλώνει τήν ἐπιστροφή, ἀποδοχή καί ἐμμονή στά θεμέλια, στίς ρίζες ἐνός θρησκευτικοῦ πιστεύω ἢ ἐνός ιδεολογικοῦ ρεύματος γενικότερα. Ἐμφανίστηκε στίς ΗΠΑ τό πρῶτο τέταρτο τοῦ 20οῦ αἰῶνα μέ στόχευση:

Α) Τήν ὑπεράσπιση τῆς ἐγκυρότητας καί τῆς καθαρότητος τῆς παραδοσιακῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀπό μοντέρνες καί φιλελεύθερες θεολογικές δοξασίες.

Β) Τήν ἀντίδραση σέ ἐπιστημονικές θεωρίες καί πρακτικές, πού κατά τή γνώμη τῶν ὀπαδῶν του, ἀπειλοῦσαν τήν αὐθεντία τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰδικά καί τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας γενικότερα.

Ἡ ἔντονη ἀμφισβήτηση τῶν παραδοσιακῶν προτεσταντικῶν χριστιανικῶν δογμάτων σέ σχέση μέ τήν ιδεολογική προπαγάνδα γιά τήν παντοδυναμία τῆς ἐπιστήμης, δημιούργησαν ἔντονη καχυποψία καί ἀντιδράσεις

μεταξύ εκατοντάδων παστόρων, ιεροκηρύκων και τών πιστών πολλών κλάδων του αμερικανικού προτεσταντικού χώρου. Όλοι τους, παρά τήν έσωτερική διοικητική τους διαίρεση και διάσπαση, αναζητούσαν ένα κοινό τρόπο άμυνας απέναντι σε ό,τι θεωρούσαν απειλή για τά θεμέλια τής παραδοσιακής χριστιανικής πίστης. Η αντίδραση αυτή έκφράστηκε ως διαδογματική κίνηση εναντίωσης στην εισβολή μοντέρνων και ριζοσπαστικών, θεολογικών και επιστημονικών θεωριών.

Εΐχαν συμφωνήσει μεταξύ τους τήν υπεράσπιση και τήν αποκλειστική αποδοχή, ως όρατό σημείο ενότητάς τους, πέντε θεολογικών αρχών:

- 1) Τήν κατά γράμμα θεοπνευστία και τό αλάθητο τής Βίβλου.
- 2) Τήν εκ τής Παρθένου υπερφυσική γέννηση του Χριστού και τήν αποδοχή τής θεότητάς Του.
- 3) Τήν θεώρηση τής σταυρικής θυσίας του Χριστού ως αναγκαίο μέσο για τήν ίκανοποίηση τής θείας δικαιοσύνης.
- 4) Τήν ανάσταση, κατά σάρκα, του Χριστού.
- 5) Τήν επιστροφή Του κατά τή Δευτέρα Παρουσία και τήν τελική κρίση όλων τών ανθρώπων.

Ο Προτεσταντικός Φονταμενταλισμός διεκδικεί τήν αποκλειστική συνέπεια στην παραδοσιακή προτεσταντική έκδοχή του προτεσταντισμού, ενώ ταυτοχρόνως επιλέγει κομμάτια τής διδασκαλίας και τής ήθικης, που εξ όρισμού τά προσδιορίζει ως θεμελιώδη. Πρόκειται για ένα κίνημα μέ διαφορετικές τάσεις και διαβαθμίσεις διαθέσεων που διαδίδεται ή άμύνεται μέ έκδηλη τήν επιθετικότητα. Η αίσθηση τής αποκλειστικότητας που τούς διακρίνει εκφράζεται μέ τόν ίσχυρισμό ότι ό υπόλοιπος χριστιανικός κόσμος έχει αποστατήσει στό σύνολό του. Ορμώνοντι από μία βασική πεποίθηση - όραμα πολλών προτεσταντικών όμολογιών, που είναι ή επιθυμία επιστροφής στις αρχέγονες ρίζες του Χριστιανισμού, που κατ' αυτούς έχουν χαθεί, ό Προτεσταντικός Φονταμενταλισμός, άξιοποιώντας αυτή τήν επιθυμία και αυτοπροβαλλόμενος ως έκφραση τής χριστιανικής καθαρότητας, βρίσκει εν προκειμένω ένα άλλοθι για τή λεκτική επίθεση εναντίον και τών υπόλοιπων χριστιανικών κλάδων και αυτού άκόμη του προτεσταντικού χώρου, από τόν όποιο προήλθε.

Οί έρευνήτες του φαινομένου έπισημαίνουν ότι στόν Προτεσταντικό Φονταμενταλισμό ταυτοχρόνως συνυπάρχει ή πολιτική διάσταση μέ τήν έννοια τής έπιβολής τών θρησκευτικών πεποιθήσεών τους μέσω τής πολιτικής. Οί προτεστάντες φονταμενταλιστές διεκδικούν, μέ τόν ίδιο άπόλυτο και άνελαστικό τρόπο, στό χώρο τών ΗΠΑ, όχι μόνο θρησκευτική, κοινωνική αλλά και πολιτική εκπροσώπηση.

Επόμενος όμιλητής ήταν ό Σεβ. Μητροπολίτης Σισανίου & Σιατίτσας κ **Παύλος**, ό όποιος ανέπτυξε τό θέμα «Αίρέσεις και παραθρησκεία, απειλή για τό όρθόδοξο φρόνημα και τόν πολιτισμό».

Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε τά έξης: Η Έκκλησία δέν φοβήθηκε τήν έρευνα και τήν αλήθεια, γιατί κεφαλή της είναι ό ίδιος ό Χριστός, που είναι

ή όδός και ή αλήθεια. Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος αλλά και υπεύθυνος για τίς επιλογές του. Η Έκκλησία δέν κινδυνεύει από τήν θρησκευτική πίστη τών άλλων ανθρώπων. Η αντίρρηση τής Έκκλησίας αρχίζει από τή στιγμή που ή θρησκευτική πίστη γίνεται πρόσχημα για άλλους σκοπούς και άλλες επιδιώξεις. Αυτό που ή Έκκλησία θεωρεί απειλή είναι ή εκ μέρους τών παραθρησκευτικών ομάδων χρησιμοποίηση χριστιανικών όρων, για να δηλώσουν τίς δοξασίες τους και να παγιδεύσουν τούς άφελεις. Η χρησιμοποίηση τέτοιων όρων αποβλέπει στην μη άπευθείας αντιπαράθεση μέ τόν χριστιανισμό, αλλά στην εκ τών έσω διάβρωση μέ τό να προσδίδεται στους όρους αυτούς άλλότριο ή και αντίστροφο νόημα και περιεχόμενο.

Στή συνέχεια, άπάντησε στό έρώτημα αν οί αίρέσεις και οί παραθρησκευτικές ομάδες είναι απειλή για τόν Πολιτισμό μας. Τήν άπάντηση δίδει τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τό όποιο κατέληξε στό συμπέρασμα ότι οί παραθρησκευτικές όργανώσεις, οί άκραίες αίρέσεις, όπως τίς χαρακτηρίζει, συνιστούν απειλή για τήν προσωπικότητα τών νέων κυρίως ανθρώπων και του πολιτισμού μας. Συνεπώς, τό Ευρωκοινοβούλιο άναγνωρίζει ότι υπάρχει και κίνδυνος και πρόβλημα και καλεϊ τά κράτη-μέλη σε συνεργασία για τήν αντιμετώπισή τους. Στόν εκκλησιαστικό και πολιτικό χώρο έχει συνειδητοποιηθεί ότι ή δράση τών παραθρησκευτικών ομάδων θέτει σε κίνδυνο τόν άνθρωπο, τήν κοινωνία και τόν πολιτισμό. Οί κίνδυνοι αυτών τών ομάδων είναι:

- A) Ο όλοκληρωτικός τους χαρακτήρας.
- B) Η κατεδάφιση τής ανθρώπινης προσωπικότητας, μέ τήν μέθοδο πλύσης έγκεφάλου και όχι μόνον.
- Γ) Τό ότι δέν άνέχονται καμία άπολύτως κριτική στις τοποθετήσεις τους.

Δ) Η προβολή τής περί άνθρωπου αντίληψης που προσδιορίζεται από τόν μονισμό και τήν όλιστική θεώρηση. Αυτές οί βασικές δοξασίες άκυρώνουν τήν ελευθερία και τήν προσωπική ευθύνη του ανθρώπου.

Τέλος, ό Σεβασμιώτατος προέβη στα έξης συμπεράσματα:

Είναι σαφές ότι ή παραθρησκεία και οί σύγχρονες αίρέσεις συνιστούν απειλή. Απέναντι σε αυτή τήν απειλή, ή Έκκλησία καλεϊται να όριοθετηϊ τήν Όρθόδοξη πίστη.

Είναι άνάγκη οί κατά τόπους Πολιτείες να συνειδητοποιήσουν και οί κατά τόπους Έκκλησίες να υπενθυμίζουν ότι ή δράση τών παραθρησκευτικών είναι και πολιτικό πρόβλημα.

Οί παραθρησκευτικές ομάδες πλήττουν τήν θρησκευτική ελευθερία και καταπατούν τά ανθρώπινα δικαιώματα.

Οφείλουμε, ως Έκκλησία, να άναδείξουμε τήν αληθινή ταυτότητα του προβλήματος, συνειδητοποιώντας ότι ή Όρθοδοξία έχει να προσφέρει πραγματικές και διαχρονικές λύσεις στα άδιέξοδα τής κοινωνίας και στα ύπαρξιακά κενά που δημιουργήσε ή εκκοσμίκευση και ό όρθολογισμός.

Ακολούθησε συζήτηση επί τών εισηγήσεων και ή σύνοψη τών συμπερασμάτων από τόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Ίγνατιο.

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΙΑΣ ΜΑΣ

Σπίν κατάμεστη αίθουσα του Πν. Κέντρου πραγματοποιήθηκε (22/12), με απόλυτη επιτυχία, η Χριστουγεννιάτικη Έκδήλωση του Γραφείου Νεότητας της Ίερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Τήν εκδήλωση άνοιξε με ύμνους τῶν Χριστουγέννων ὁ Νεανικός Βυζαντινός Χορός τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὑπό τήν χοραρχία τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Δημητρίου Κατσικῆ. Στή συνέχεια, ἡ Ὅρχήστρα καί Χορωδία παραδοσιακῆς μουσικῆς «ΙΩΝΙΑ», μέ μαέστρο τήν κ. Κορνηλία Φραγκογιάννη, καί ὑπεύθυνο τῆς ὀρχήστρας τόν κ. Νεκτάριο Δεμελῆ, παρουσίασαν Παραδοσιακά Κάλαντα ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἐνῶ ἡ Παιδική & Νεανική Χορωδία τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως, ὑπό τή δ/ση τῆς κ. Μαρίας Σαμαρτζῆ, τραγούδησε χριστουγεννιάτικα Ἑλληνικά τραγούδια. Στό τελευταῖο μέρος τῆς εκδήλωσης, τό Μουσικό Σύνολο Musical τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου Βόλου, ἀπέδωσε Χριστουγεννιάτικα διεθνή τραγούδια, μέ ὑπεύθυνες τίς καθηγήτριες Ἑλένη Τσαρδακά καί Ἑλένη Λεφάκη. Κατά τή διάρκεια τῆς Έκδήλωσης, τά στελέχη τοῦ Γραφείου Νεότητας παρουσίασαν μικρά θεατρικά δρώμενα ἀφιερωμένα στά ἦθη καί στά ἔθιμα τῶν Χριστουγέννων. Τήν εκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τή χαρά του, «γιατί σέ τοῦτο τόν τόπο καταφέραμε νά γίνουμε μία μεγάλη οἰκογένεια... Νιώθω ιδιαίτερα συγκινημένος, γιατί νιώθω ὅτι ἡ ἐνόπτια εἶναι ἡ μεγάλη κατάκτηση καί ἐμπειρία τῆς ζωῆς μας... Αὐτή τήν ἐνόπτια ἔφερε ὁ Χριστός στόν κόσμο, πού ξεκινᾶ ἀπό μέσα μας καί ὁδηγεῖ στόν Θεό κι ὅταν βρεῖ κανεῖς τόν Θεό, βρίσκει τόν ἑαυτό του κι ὅταν βρίσκει τόν ἑαυτό του βρίσκει τόν ἄλλον».

ΤΑ ΤΙΜΙΑ ΔΩΡΑ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Ἱστορικό γεγονός γιά τήν προσφυγική Νέα Ἰωνία καί ὅλη τήν Τοπική μας Ἐκκλησία συνιστᾶ ἡ εὐλογητή ἔλευση (21/12) τῶν Τιμίων Δώρων στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας, πού ἐνίσχυσαν τήν πνευματική προετοιμασία Κλήρου καί λαοῦ ἐνόψει τῶν Χριστουγέννων. Τά Τιμία Δῶρα, πού φυλάσσονται ἀπό αἰῶνα πολλῶν σπίν Ἱερά Μονή Ἁγίου Παύλου Ἁγίου Ὁρους, ἀφίχθησαν, συνοδείᾳ ἀντιπροσωπείας Ἁγιοπαυλιτῶν Πατέρων μέ ἐπικεφαλῆς τόν Γέροντα Ἰωάσαφ, καί τά ὑποδέχθηκε

πανεπισήμως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, πολλοί Κληρικοί μας καί πλῆθος εὐλαβοῦς λαοῦ. Μετά τήν Δέηση, τελέστηκε Πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. κ. Ἰγνατίου, στό τέλος τοῦ ὁποῖου ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Πρωτ. Κων/νος Αὐγέρης, μέ ιδιαίτερη συγκίνηση, ἀναφέρθηκε στό σπουδαῖο γεγονός, διερμηνεύοντας τά αἰσθήματα τοῦ λαοῦ τῆς πόλης: «Τά φετινά Χριστουγεννα, ὄχι μόνο γιά τήν ἐνορία μας, ἀλλά καί γιά τήν Τοπική μας Ἐκκλησία, εἶναι μοναδικά καί ἱστορικά, καθίστανται, ἔτι περισσότερο, εὐλογημένα...». Ἐκ μέρους τῆς Ίερᾶς Μονῆς, τόν λόγο ἔλαβε ὁ Ἱερομόναχος Βασίλειος Ἁγιοπαυλίτης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στό ἱστορικό τῶν Τιμίων Δώρων, τά ὁποῖα δωρήθηκαν σπίν Μονή τό 1470, ἀπό τήν Χριστιανή Μητέρα τοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητῆ, Βασιλομήτορα Μάρω. Τόν λόγο, σπίν συνέχεια, ἔλαβε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι «ἡ ὑποδοχή τῶν Τιμίων Δώρων σπίν Μητρόπόλῆ μας, ἀνάγει τήν σκέψη μας στό γεγονός τῆς Ἐνανθρωπήσεως, στό μέγα προσκύνημα τῶν σοφῶν τῆς Ἀνατολῆς... Τό γεγονός αὐτό εἶναι εὐλογία Θεοῦ, γιατί θά στερεώσει καί ἀναπερῶσει τήν πίστη μας, θά δώσει ἐλπίδα στίς καρδιές μας καί θά μᾶς προετοιμάσει, μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο, γιά νά γευθοῦμε τήν χαρά τῶν Χριστουγέννων...».

Ο «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ» ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ὁ Σ. Σ. Κ. Βόλου ὁ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ» καί ὁ Σταθμός Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΔΙΑΚΟΝΙΑ», ἀναποκρινόμενοι στό αἶψμα τοῦ Συλλόγου Φιλανθρωπίας καί Ἱεραποστολῆς «ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΛΕΟΥΣΑ» Φαρσάλων, ἐτοίμασαν καί παρέδωσαν (17/12)

1100 καινούργια γυναικεία ἐνδύματα καί 400 παιδικά, μέ προορισμό τήν Ἱερά Μητρόπολη Μαδαγασκάρης, πρὸς ἐνίσχυση τῆς πολύπλευρης διακονίας τῶν ἱεραποστολῶν μας. Ὁ «Ἐσταυρωμένος» καί στό παρελθόν εἶχε πραγματοποιήσει ἀνάλογη ἱεραποστολική δράση. Τό Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου καί οἱ δεκάδες ἑθελοντές του εὐχαριστοῦν ἐκ καρδίας τίς δύο κυρίες, πού θέλησαν νά κρατίσουν τήν ἀνωσυμία τους, οἱ ὁποῖες προσέφεραν μία μεγάλη ποσότητα καινούργιων

γυναικείων ἐνδυμάτων καί παιδικῶν ρούχων ὑπέρ τῶν σκοπῶν τοῦ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ». Εὐχαριστοῦν, ἐπίσης, καί τούς δεκάδες δωρητές πού συνεχίζουν νά ἐμπιστεύονται

τόν «Ἐ» γιά νά ἔχει τή δυνατότητα νά ἐνισχύει οἰκογένειες, πρόσωπα, ἀλλά καί κοινωνικούς φορεῖς πού ἐργάζονται κάτω ἀπό τήν σκέπη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Παρουσία του Ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ Δημάρχου Βόλου κ. Θάνου Θεοδώρου, τῶν Πολιτικῶν καί Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καί πλήθους κόσμου, πραγματοποιήθηκε (31/12) στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Βόλου, ἡ τελετή εὐλογίας τῆς Βασιλόπιτας τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο. Στήν σύντομη ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε: «Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τόν χρόνο πού πέρασε, μέ δυσκολίες καί προβλήματα γιά τήν τοπική μας κοινωνία, τήν πατρίδα μας καί τόν κόσμο ὅλο. Σταθήκαμε, ὅμως, ὄρθιοι κρατώντας τήν ἐλπίδα ζωτανή στόν Χριστό μας, γιατί Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἐλπίδα μας. Μείναμε ἐνωμένοι γύρω ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, ζήσαμε τήν συνοχή καί τήν ἀλληλεγγύη πού χτίσαμε μεταξύ μας... Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπό καρδιάς, γιατί χάρη στήν ἐνότητα αὐτή μπορέσαμε νά στηρίξουμε ὅλους ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη...». Ὁ κ. Ἰγνάτιος εὐχαρίστησε, ἰδιαίτερω, τούς Ἱερεῖς μας, «οἱ ὁποῖοι προσφέρουν τόν καλύτερό τους ἑαυτό, ἐξυπηρετώντας τίς πνευματικές καί ὑλικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων...». Χαρακτήρισε, δέ «θαῦμα» τό γεγονός ὅτι «σέ καιρούς χαλεπούς καί κωρίς τήν στήριξη τῆς Πολιτείας, νέοι Κληρικοί προστέθηκαν στό δυναμικό τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας κι ἔτσι κανένα Θυσιαστήριο δέν ἔμεινε ἀδειανό». Εὐχαρίστησε, ἐπίσης, τούς Ἱεροψάλτες μας, γιατί ἐνεργοῦν γιά τήν συνέχιση τῆς Παράδοσης καί ἀναδεικνύουν νέους, πού θά στελεχώσουν, μελλοντικά, τά ἱερά ἀναλόγια. Στή συνέχεια, εὐχαρίστησε τά στελέχη τῶν ἐνοριῶν, ἄνδρες καί γυναῖκες, πού στελεχώνουν τά ἐκκλησιαστικά συμβούλια καί τά φιλόπρωχα ταμεῖα. Τούς χαρακτήρισε «πλοῦτο καί περιουσία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία στους ἐθελοντές της στηρίζεται, σέ ἀνθρώπους πού προσφέρουν μέ ἀνιδιοτέλεια καί ἀγάπη».

ΛΑΜΠΡΑ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Μέ λαμπρότητα καί ἱεροπρέπεια τελέσθηκαν τά Θεοφάνεια στόν Βόλο, μέ ἐπίκεντρο τόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου, ὅπου λειτουργήσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, παρουσία πλήθους εὐλαβῶς λαοῦ. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τελέσθηκε ὁ Μέγας Ἀγιασμός τῶν Θεοφανείων, παρουσία τοῦ Περιφερειάρχου Θεσσαλίας κ. Κώστα Ἀγοραστοῦ, τοῦ Βουλευτῆ Μαγνησίας κ. Χρήστου Μπουκώρου, τοῦ Δημάρχου Βόλου κ. Θάνου Θεοδώρου, τοῦ Λιμενάρχου Βόλου κ. Ἐμμανουήλ Κανάλη, τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντῆ Μαγνησίας κ. Ἰωάννου Τόλια, ἐκπροσώπων τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καί τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης. Στή συνέχεια, σχηματίστηκε λιτανευτική πομπή, ἡ ὁποία, ὑπό τούς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου, κατευθύνθηκε στήν παραλία τοῦ Βόλου, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος, οἱ Κληρικοί καί οἱ Ἀρχές ἐπιβίβασθηκαν ἐπί πλοιαρίου, ἀπό τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Ἰγνάτιος τέλεσε τήν ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων καί τῆς κατάδυσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, γιά τόν ὁποῖο βούτηξαν στή θάλασσα περί τούς 20 ἄνδρες. Στόν σύντομο καιρетиσμό του ὁ κ. Ἰγνάτιος τόνισε ὅτι «Θεοφάνεια σημαίνει τήν φανέρωση τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας, τήν ἀποκάλυψη τῆς ἀγάπης τῆς Τριαδικῆς Θεότητος στήν ἱστορία. Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη. Πιστεύουμε στήν Τριάδα σημαίνει πιστεύουμε στήν ἀγάπη, στόν ἄνθρωπο πού εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί στεκόμαστε δίπλα του, ὅποιος κι ἂν εἶναι, ἀπ' ὅπου κι ἂν προέρχεται. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες καί ὀρθόδοξοι ἔχουμε πολιτισμό πού δίδει ἀξία σέ κάθε ἄνθρωπο, γεγονός πού ἀπεδείχθη περίτρανα καί αὐτή τήν ἐποχή. Ἄς θυμηθοῦμε τούς συμπολίτες μας στά νησιά μας, τά στελέχη τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, πού δίνουν καθημερινά μάχη γιά νά σώζουν ζωές, ἀνθρώπους πού ἀναζητοῦν μιά καλύτερη ζωή...».

ΕΟΡΤΙΑ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ»

Γλυκύτητα καί νοσταλγία πλημμύρισαν τή φιλόξενη αἴθουσα τοῦ Πν. Κέντρου στήν ἐκδήλωση πού πραγματοποιήσε τό 9ο Γυμνάσιο Βόλου, τήν Κυριακή 13/12. Τίς ἡμέρες αὐτές τιμᾶται καί στίς φυλακές ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυρας Ἐλευθέριος, προστάτης τῶν Φυλακισμένων, γι' αὐτό καί ἡ 15η Δεκεμβρίου εἶναι ἀφιερωμένη στους δοκιμαζόμενους ἀπό τά δεσμά ἀδελφούς. Ὑπό τήν ἐμπνευσμένη καθοδήγηση τῶν καθηγητῶν κ.κ. Μαρίας Καρκαλέτσου, Βασιλικῆς Παπανικολάου καί Βαρβάρας Κατσῆ, οἱ μα-

θητές τοῦ σχολείου παρουσίασαν ἕνα μεγάλο ἀφιέρωμα στόν Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη, τόν «φτωχό Ἅγιο τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων». Κατά τή διάρκεια τῆς ἐκδηλώσεως μίλησαν: ὁ Πρωτ. Θεόδωρος Μπατάκας, Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου, ὁ Διευθυντής τοῦ 9ου Γυμνασίου κ. Νικόλαος Ἀγγελόπουλος καί ὁ κ. Τάσος Γούκος, Διευθυντής τοῦ 10ου Δημοτικοῦ Σχολείου Ν. Ἰωνίας, ὁ ὁποῖος προσέφερε, ἐκ μέρους τῶν δασκάλων καί τῶν μαθητῶν, ἕνα χρηματικό ποσό ὑπέρ τῶν σκοπῶν τοῦ Συλλόγου. Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ πατρικές νουθεσίες ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, πού ὑπενθύμισε, μεταξύ ἄλλων, τόν λόγο τοῦ μεγάλου συγγραφέα «Μόνον οἱ καθαρές ψυχές θά δοῦν τό φῶς». Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στό πλαίσιο τῶν ἐκδηλώσεων γιά τήν «ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ» καί γιά τήν συμπλήρωση εἴκοσι ἐτῶν κοινωνικῆς προσφοράς καί διακονίας τοῦ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ». Ὁ «Ε» εὐχαριστεῖ θερμά τό 9ο Γυμνάσιο γιά τήν εὐγενική του προσφορά, καθώς καί τό κοινό τῆς πόλης μας, πού γιά μία ἀκόμη φορά ἀνταποκρίθηκε μέ θέρμη στό κάλεσμά του.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ ΜΑΣ

Στιγμές ανεκλάλητης χαρῆς ἔζησε (27/12) ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος, λόγῳ τῆς εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονίας τοῦ ἐπί ἐπτά ἔτη Ἀρχιδιακόνου π. Καλλίνικου Γεωργακοπούλου, ἀπό τόν σεπτό Ποιμενάρχη μας κ. Ἱγνάτιο, στόν Ἱερό Ναό Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου. Στήν Θεία Λειτουργία ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Βρεσθῆνης κ. Θεόκλητος, Σερρῶν & Νιγρίτης κ. Θεολόγος, Κερκύρας, Παξῶν & Διαποντίων Νήσων κ. Θεολόγος, συμπροσευχόμενος ἦταν ὁ Γέρον Μητροπολίτης πρ. Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, ἐνῶ συμμετεῖχαν πολλοί Ἱερεῖς καί Διάκονοι ἀπό διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καί μέγα πλῆθος εὐλαβοῦς λαοῦ. Στήν ἀπό καρδίας ὁμιλία του πρὸς τόν χειροτονούμενο ὁ Σεβ. κ. Ἱγνάτιος ἀναφέρθηκε στόν κόπο στόν ὁποῖο ὑπέβαλε τόν π. Καλλίνικο νά εἶναι κοντά του ὡς Διάκονος καί ὄχι ὡς συγγενής. Ὁ κ. Ἱγνάτιος ἀναφέρθηκε στό ἱερατικό περιβάλλον, ὅπου μεγάλωσε ὁ π. Καλλίνικος, δίπλα στόν ἱερέα πατέρα του Γεώργιο, στόν ἀείμνηστο παππού του π. Μαρίνο, ἐνῶ ἔκανε ἰδιαίτερη ἀναφορά στόν Γέροντα Μητροπολίτη Καλλίνικο, ἡ γνωριμία μέ τόν ὁποῖο, ἀπό πολύ νωρίς, χάραξε κυριολεκτικά τήν μετέπειτα ζωή του. Στή συνέχεια, ὁ κ. Ἱγνάτιος μίλησε γιά τήν δύσκολη ἀπόφαση τῆς μεταφύτευσης τοῦ π. Καλλίνικου στήν Μητρόπόλη μας, ὅπου ὡς Κληρικός, πλέον, διακονεῖ, ἔχοντας κερδίσει ἐπαξίως τήν ἀγάπη καί τήν ἐκτίμηση Κλήρου καί λαοῦ, γεγονός πού συνιστᾷ δικαίωση γιά ὅσους τόν γαλούχησαν πνευματικά, ὅπως ὁ Πνευματικός του Πατέρας Πρωτ. Γεώργιος Δορμπαράκης καί οἱ πολλοί Κληρικοί τῆς εὐρύτερης οἰκογένειάς του. «Μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ», σημείωσε ὁ Σεβ. κ. Ἱγνάτιος, «σέ παραδίδω σήμερα στό Ἅγιο Θυσιαστήριο καί νιώθω μεγάλη χαρά καί προσωπική δικαίωση, γιατί σέ παραδίδω ὀλοκληρωμένο καί συγκροτημένο, ἔτοιμο νά διακονήσεις τήν νέα μας πατρίδα, τόν Βόλο καί τήν Μαγνησία. Σέ καλῶ νά μή λυγίσεις, ἀλλά νά θυμᾶσαι πάντοτε ὅτι ἡ διακονία σου θά εἶναι μία διαρκῆς θυσία...». Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ νέος Πρεσβύτερος ἔλαβε τό ὄφικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἀπό τόν Γέροντα Μητροπολίτη πρ. Πειραιῶς κ. Καλλίνικο, ὁ ὁποῖος, βαθεῖα συγκινημένος, δόξασε τόν Θεό πού τόν ἀξίωσε νά ζήσει καί αὐτή τή μεγάλη χαρά καί εὐχήθηκε στόν π. Καλλίνικο: «Νά σέ ἀξιώσει ὁ Θεός νά Τόν ὑπηρετήσεις μέ πιστότητα, μέ ἀφοσίωση, μέ εὐκρίνεια, μέ ἀγάπη, μέ ἀνιδιοτέλεια, μέ προθυμία, μέ ταπεινότητα. Νά ὑπηρετήσεις τόν λαό τοῦ Θεοῦ, νά τόν ὀδηγήσεις στόν δρόμο τῆς ἀληθείας καί νά εἶσαι ἔτοιμος νά θυσιάσεις γι' αὐτόν... Οἱ θερμές προσευχές μου θά σέ συνοδεύουν πάντοτε». Ὁ νέος Ἀρχιμανδρίτης τοποθετήθηκε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Βόλου.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΣΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΑΓΩΓΗΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΒΟΛΟΥ

Μέ χαρά καί συγκίνηση ὑποδέχτηκαν (19/1) οἱ τρόφιμοι τοῦ Ἰδρύματος Ἀνηλικῶν Βόλου καί οἱ δεκαπέντε ἐθελοντές - συνεργάτες τοῦ Σ.Σ.Κ. Βόλου «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ» τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιο, πού πραγματοποίησε ἐπίσκεψη στό Ἰδρυμα. Ὁ Σεβασμιώτατος εὐλόγησε τήν παραδοσιακή βασιλόπιτα, συνομίλησε μέ τούς ὑπευθύνους καί τά παιδιά καί τούς προσέφερε πρωτοχρονιάτικα δῶρα ἐκ μέρους τοῦ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ» (καινούργια ἀθλητικά ὑποδήματα). Ἡ παρουσία τοῦ

Μητροπολίτου μας ἔφερε τήν εὐλογία καί τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ σ' ἕνα χώρο ἰδιαίτερα δύσκολο, λόγῳ τοῦ ἀναγκαστικοῦ ἐγκλεισμοῦ μίας ὁμάδος ἐφήβων, πού ὅσο ὁ ἀριθμός τῆς αὐξάνεται τόσο τά προβλήματα διογκώνονται. Ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία καί ὁ Σύλλογος στήριζον οὐσιαστικά καί πρακτικά τῆς προσπάθειες τῶν ὑπευθύνων τοῦ Ἰδρύματος μέ τήν χρηματοδότηση προγραμμάτων, τήν μπιναία οικονομική βοήθεια καί τήν ἐβδομαδιαία ἐπίσκεψη ἑξὶ ἐθελοντῶν (δύο ἱερέων καί τεσσάρων λαϊκῶν).

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΞΕΝΙΑ

Τή μνήμη τοῦ προστάτου τους Ἁγίου Δάνακος τοῦ Ἀναγνώστου τίμησαν (16/1) οἱ Ἀναγνώστες καί οἱ Ἱερόπαιδες τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως μας. Μέ ἐπικεφαλῆς τόν Πρωτοσύγκελλο Ἀρχιμ. Δαμασκνὸ Κιαμέτη, μετέβησαν στήν Ἱερά Μονή Παναγίας Ἄνω Ξενιάς, ὅπου τέλεσαν πανηγυρική Θεία Λειτουργία καί ἀπῆλυσαν τήν μοναστηριακή φιλοξενία, ἀπό τόν Γέροντα καί τούς πατέρες τῆς Μονῆς. Ὁ π. Δαμασκνὸς μίλησε παραιναιτικά πρὸς τούς παρευρισκόμενους νέους, σχετικά μέ τήν διακονία τους στό Ἱερό Βῆμα καί τό ἀναλόγιο, καθώς ἐπίσης καί γιά τήν ἐν γένει ζωή καί πορεία τους μέσα στήν Ἐκκλησία. Πρὶν τήν μεσημεριανή τράπεζα ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἀρχιμ. Νεκτάριος ἀναφέρθηκε στή ἱστορία τῆς Μονῆς καί τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Παναγίας Ξενιάς, ἐνῶ δέν παρέλειψε νά δώσει τίς συμβουλές του γιά τόν πνευματικό ἀγώνα τῶν νέων ἀνθρώπων, πού ἐπιθυμοῦν νά ἀφιερωθοῦν στόν Χριστό καί στήν Ἐκκλησία μας. Κατά τήν ἐπιστροφή τους στόν Βόλο, οἱ συμμετέχοντες προσκύνησαν καί στήν Γυναικεία Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Ξενιάς.

ΤΙΜΗΘΗΚΕ Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Τόν σπουδαίο φιλόλογο Βασίλειο Μπαλτά τίμησε (30/1) η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος, σε έορτια εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Πν. Κέντρο, στο πλαίσιο της μνήμης των Τριών Ίεραρχων. Γιά τόν κ. Μπαλτά μίλησε πρώτος ο τ. Σχολάρχης του Ίεκκλ/κού Λυκείου Βόλου κ. Κων/νος Σουλιώτης, με θέμα: «Βασίλειος Μπαλτάς: ο άνθρωπος της αγάπης και της θυσιαστικής προσφοράς». Ο όμιλητής περιέγραψε τα βασικά χαρακτηριστικά του τιμωμένου: τήν ταύτιση με τήν αποστολή του, τήν συναισθηματική του σταθερότητα, τό ελεύθερο φρόνημα, τήν συνεπή εκπαιδευτική του συμπεριφορά και κατέληξε: «Η προσφορά του στόν χώρο της Εκπαίδευσης υπήρξε, κατά κοινήν όμολογίαν, αξιόλογη. Αγώνιστηκε και πέτυχε νά κυριαρχεί στή νεολαία τό πνεύμα της Έλληνορθόδοξης αγώγης, αυτό δηλ. τό πνεύμα που προσφέρει και θεμελιώνει στήν ψυχή των νέων ήθικές και υγιείς κοινωνικές αρχές, οι οποίες αποτελούν τήν κρηπίδα μιάς ιδανικής κοινωνίας, στήν όποία βασιλεύουν ή δικαιοσύνη και ή Χριστιανική αγάπη». Έπόμενος όμιλητής ήταν ο Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Προϊστάμενος του Μητροπολιτικού Ίερου Ναού Ίερού Νικολάου Βόλου, ό όποιος ανέπτυξε τό θέμα «Ίκνηλασία ζωής με έξομολογητική διάθεση». Ο π. Χαρίλαος μίλησε έκτενωσ για τούς σταθμούς της ζωής του κ. Μπαλτά, τήν εκπαιδευτική του πορεία, ενώ αναφέρθηκε στή μεγάλη του αγάπη για τήν Πατερική Θεολογία και τήν ύμνολογία της Έκκλησίας μας, στό ανυπέρβλητο εκκλησιαστικό του ήθος και κατέληξε, ιδιαίτερα συγκινημένος: «Σταθήκατε παιδαγωγός και καθοδηγός εκατοντάδων νεανικών υπάρξεων προς τή γνώση, τήν επιστήμη, τήν κοινωνική ανέλιξη και τήν πρόοδο. Διδάξατε έμπρακτα και καρποφόρα, με τό κρυστάλλινο ήθος σας, τήν άρετή ως μοναδική διέξοδο στή ζωή. Έμπνεύσατε τήν ψυχοτρόφο πίστη, που είχατε έσεις ένστερνηστεί έξ άπαλών όνύχων, ως μοναδική απάντηση στα προβλήματα και στα άδιέξοδα της ζωής. Σήμερα ή πηγαία ευγνωμοσύνη μας γίνεται ευχαριστία και έπαινος...». Στή συνέχεια ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος απένειμε στόν κ. Βασίλειο Μπαλτά τήν Άνώτατη Τιμητική Διάκριση της Τοπικής μας Έκκλησίας, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος και ό τιμηθείς καθηγητής άντιφώνησε ευχαριστώντας από καρδιάς για τήν αναγνώριση και τήν τιμή, ενώ μίλησε με θέμα «Η επίδραση της κλασικής Παιδείας στή σκέψη των Πατέρων». Τήν εκδήλωση έκλεισε ο Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος, ό όποιος εκθείασε τήν προσφορά του κ. Μπαλτά στήν όρθή γνώση και κατανόηση της Έλληνικής γλώσσας από τούς μαθητές του και εξέφρασε τήν λύπη του για τήν γλωσσική ένδεια που χαρακτηρίζει τήν νέα γενιά. Χαρακτήρισε τόν τιμηθέντα «παράδειγμα προς μίμηση, σε μία εποχή που χρειάζεται έθνική άπόφαση για τήν Παιδεία. Δέν είναι δυνατόν νά συνεχίζουμε με τόν ίδιο τρόπο. Είθε ή κρίση, που βιώνουμε, ν' αποδώσει καρπούς σε καιρία ζητήματα, έθνικής σημασίας, όπως είναι ή Παιδεία».

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΣΣΑΒΕΤΕΙΑΣ

Τήν Πέμπτη 21/01 πραγματοποιήθηκε στό Ειδικό Άγροτικό Κατάστημα Κράτησης Νέων Κασσαβετίας ενδιαφέρουσα καλλιτεχνική εκδήλωση, με πρωτοβουλία του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου και τήν στήριξη του Σ.Σ.Κ. Βόλου «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ». Η γιορτή περιελάμβανε τήν εύλογία της Βασιλόπιτας από τόν Σεβασμιώτατο και ένα ενδιαφέρον καλλιτεχνικό πρόγραμμα από τήν παιδική χορωδία «ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ» της Ί. Μητροπόλεως Δημητριάδος, στήν όποία συμμετέχουν μαθητές και μαθήτριες -μεταξύ αυτών και Ρομά- του 10ου Δημοτικού Σχολείου Ν. Ίωνίας (Άλιβερίου), υπό τή δ/ση του καθηγητή, μουσικού και κοινωνικού άνθρωπολόγου κ. Ευαγγέλου Μπαντελά. Ο Μητροπολίτης μας μίλησε έμπνευσμένα προς τούς μαθητές, πλημμυρίζοντας τήν καρδιά τους με αγάπη, ευγνωμοσύνη και έλπίδα για τή ζωή. Στήν εκδήλωση αυτή ήσαν παρόντες: ό π. Θεόδωρος Μπατάκας, Ύπεύθυνος του «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ», ό π. Χρήστος Μπούνης, Ύπεύθυνος της ποιμαντικής των κρατουμένων της φυλακής, ή Άντιεπισαγγελεύς του Άρειού Πάγου, κ. Ευμορφία Σαμαρά, Προϊ-

σταμένη του Καταστήματος, ό κ. Άναστάσιος Γούκος, Διευθυντής του 10ου Δημοτικού Σχολείου Ν. Ίωνίας, κοινωνικοί λειτουργοί, εκπαιδευτικοί, σωφρονιστικοί υπάλληλοι και μία αντιπροσωπευτική ομάδα νεαρών κρατουμένων που με ένθουσιασμό χειροκροτούσαν τής προσπάθειες του μουσικού συνόλου αλλά και των συναδέλφων τους, που με έμπρακτη αγάπη και ενδιαφέρον προσφέρουν χριστιανικά μηνύματα, χαρά και έλπίδα στους έγκλειστους αδελφούς μας.

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΑΓΑΠΗΣ

Παρουσία περίπου 450 έθελοντριών κυριών και των ύπευθύνων κληρικών της Τοπικής μας Έκκλησίας, πραγματοποιήθηκε (8/2) ή καθιερωμένη εκδήλωση Άπολογισμού του Έράνου Άγάπης του 2015, στό ξενοδοχείο XENIA Βόλου. Κατ' αὐτήν, ο Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος ευχαρίστησε από καρδιάς τής κυρίες που εργάστηκαν έθελοντικά τήν περίοδο των έορτών, προ-

κειμένου νά διεξαχθεί ό καθιερωμένος, έδω και πολλές δεκαετίες, Έρανος, τό προϊόν του όποιου ενισχύει καθοριστικά τής δομής κοινωνικής προσφοράς και άλληλεγγύης της Τοπικής μας Έκκλησίας, τόσο σε κεντρικό, όσο και σε ένοριακό επίπεδο. Ο κ. Ίγνάτιος έξηρε τό πνεύμα άλληλεγγύης που χαρακτηρίζει τούς πολίτες της έπαρχίας μας, και τόνισε ότι με τά έσοδα του Έράνου «άνταποκριθήκαμε στίς ανάγκες των Χριστουγέννων, ενώ μπορούμε νά στήριξουμε ανάγκες και για τήν υπόλοιπη χρονιά. Έχουμε αναπτύξει δίκτυο άσφαλείας για τούς συμπολίτες μας, σε άγαστή συνεργασία με όλους τούς κοινωνικούς φορείς της έπαρχίας μας, εξασφαλίζοντας φαγητό, φάρμακα, είδη πρώτης ανάγκης, ενώ αντιμετώπιζουμε, με έπιτυχία, τό πρόβλημα του ύποσιτισμού μερίδας μαθητών». Τέλος, ό κ. Ίγνάτιος ανακοίνωσε ότι τό συνολικό ποσό του Έράνου Άγάπης 2015 ανήλθε στα 83.991 ευρώ, εκ των όποιων τά 61.199 προέρχονται από τής ένορίες του Βόλου, τά 20.592 από τής ένορίες της περιφέρειας και τά 2.200 από τά Μοναστήρια μας.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ

Με ιεροπρέπεια έόρτασε (29/1) καί φέτος ή Τοπική μας Έκκλησία τά όνομαστήρια του σεπτού μας Ποιμενάρχου, Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, επί τη έορτή της Άνακομιδής των Λειψάνων του Άγίου Ίγνατίου του Θεοφόρου. Τήν παραμονή της έορτής, στον Μητροπολιτικό Ίερό Ναό Άγίου Νικολάου Βόλου, τελέστηκε ό Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός, χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς κ. Ίουστίνου, τον όποιον πλαισίωσαν οί Σεβ. Μητροπολίτες Βρεσθένης κ. Θεόκλητος, Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός, Κίτρους, Κατερίνης & Πλαταμώνος κ. Γεώργιος, Τρίκκης & Σταγών κ. Χρυσόστομος καί ό Θεοφ. Ήπίσκοπος Σαφίτας κ. Δημήτριος, εκ του Παλαιφάτου καί Μαρτυρικού Πατριαρχείου Άντιοχείας. Συμμετείχε δέ πλήθος ιερέων καί πιστών της Τοπικής μας Έκκλησίας κι όχι μόνο. Τόν Θείο Λόγο κήρυξε ό Σεβ. κ. Ίουστίνος, ό όποιος αναφέρθηκε στον βίο καί τό μαρτύριο του Άγίου Ίγνατίου, τό όποιο ό Μάρτυς της πρώτης Έκκλησίας πόθησε μέ όλη τήν δύναμη της ψυχής του. Στρέφοντας τόν λόγο του στον έορτάζοντα Μητροπολίτη μας, σημείωσε ότι ό κ. Ίγνατίος «άποτελεί σημείο συνετής Έκκλησιαστικής παρουσίας, έναν ειρηνοποιό, πού ξέρει νά ήρμει ψυχές καί συνειδήσεις, σημείο αναφοράς, διά του όποιου διακρίνουμε τό εκκλησιαστικώς πρόπον καί όρθόν...». Άνήμερα της έορτής τελέστηκε πολυαρχιερατική πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον Ίερό Ναό Άναλήψεως του Χριστού Βόλου, προεξάρχοντος του έορτάζοντος Ποιμενάρχου μας κ. Ίγνατίου, συλλειτουργούντων των Σεβ. Μητροπολιτών Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου, Τρίκκης & Σταγών κ. Χρυσόστομου, Βελεστίνου κ. Δαμασκηνού καί του Θεοφ. Ήπισκόπου Σαφίτας κ. Δημητρίου.

Παρέστησαν ό Περιφερειάρχης Θεσσαλίας κ. Κώστας Άγοραστός, ό Δ/ντής της Άστυνομικής Δ/σης Μαγνησίας κ. Ίωάννης Τόλιας, εκπρόσωποι της Τοπικής Άυτοδιοίκησης, των Στρατιωτικών Λιμενικών καί Έκπαιδευτικών Άρχων, καί πλήθος κόσμου, μεταξύ των όποιων μαθητές των σχολείων της ένορίας. Τόν Θείο Λόγο κήρυξε ό Σεβ. κ. Τιμοθέος, ό όποιος ανέλυσε τόν εγκωμιαστικό λόγο του ιερού Χρυσόστομου στον Άγιο Ίγνατίο. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ό έορτάζων Ποιμενάρχης μας ευχαρίστησε από καρδιάς τούς Σεβ. Ήεράρχες γιά τήν συλλειτουργία, τίσ Άρχές γιά τήν παρουσία, τόν ιερό Κληρο καί τόν λαό της έπαρχίας μας γιά τήν αγάπη μέ τήν όποία τόν περιβάλλουν όλα αυτά τά χρόνια. «Κοντά σας», τόνισε, «νιώθω τήν χαρά πού ένιωσε ό Άγιός μου, όταν ό Χριστός τόν πήρε στην αγκαλιά Του... Άλλά κι όταν έρχονται οί δύσκολες στιγμές, φέρνω μπροστά μου τήν εικόνα του Άγίου μέ τά δύο λιοντάρια. Πάντοτε θά υπάρχουν καί τά λιοντάρια, θά σπίνονται «Κολοσσαΐα», γιατί, δυστυχώς, άπέναντι στο καλό υπάρχει πάντοτε τό κακό, αλλά είναι ό Άγιος πού δίδει δύναμη, κρατά τήν έλπίδα ζωντανή, γιά νά συνεχίζουμε τόν δρόμο μας μέσα στην Έκκλησία...».

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΓΑΠΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΙΕΛΕΦΕΛΔ ΣΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Γιά άκόμα μία χρονιά ή Έλληνορθόδοξη ένορία του Άγίου Άποστόλου Παύλου Bielefeld, της Ήερās Μητροπόλεως Γερμανίας, εξέφρασε τήν αλληλεγγύη καί συμπάραστασή της στο φιλανθρωπικό έργο της Τοπικής μας Έκκλησίας, γιά τήν ένίσχυση καί προστασία, λόγω της σοβούσης οικονομικής κρίσης, των έμπερίστατων αδελφών μας. Μέ πρωτοβουλία του Προϊσταμένου της ένορίας Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Θρόνου π. Δημητρίου Τσόμπρα, συγκεκριμένα τρώθησαν τροφίμα, συνολικού βάρους 4,5 τόνων, τά όποια παραδόθηκαν (9/2) στην Τοπική μας Έκκλησία. Ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνατίος, ευχαρίστησε συγκινημένος τόν π. Δημήτριο γιά τήν πρω-

βουλία αγάπης του ίδιου καί των ένοριτών του καί έπεσήμανε τήν ευαισθησία των όμογενών αδελφών μας, πού ούδέποτε λησμόνησαν τήν πατρίδα καί τά προβλήματα πού αντιμετωπίζει ό λαός μας. Άξίζει νά σημειωθεί ότι σπή συγκέντρωση των τροφίμων συνέβαλαν καί τά παιδιά του κατηχητικού σχολείου της ένορίας, αλλά καί Γερμανοί πολίτες, πού επιδεικνύουν συναντίληψη καί αλληλεγγύη στους δοκιμαζόμενους συμπολίτες μας.

βουλία αγάπης του ίδιου καί των ένοριτών του καί έπεσήμανε τήν ευαισθησία των όμογενών αδελφών μας, πού ούδέποτε λησμόνησαν τήν πατρίδα καί τά προβλήματα πού αντιμετωπίζει ό λαός μας. Άξίζει νά σημειωθεί ότι σπή συγκέντρωση των τροφίμων συνέβαλαν καί τά παιδιά του κατηχητικού σχολείου της ένορίας, αλλά καί Γερμανοί πολίτες, πού επιδεικνύουν συναντίληψη καί αλληλεγγύη στους δοκιμαζόμενους συμπολίτες μας.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ π. ΕΥΘΥΜΙΟ ΚΑΨΑΛΗ

Στό πλαίσιο του έορτασμού των όνομαστηρίων του Σεβ. Ποιμενάρχου, όπως συνήθίζεται τά τελευταία χρόνια, ό Σεβ. κ. Ίγνατίος άπένευσε τήν Άνώτατη Τιμητική διάκριση της Τοπικής μας Έκκλησίας, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος, σε έναν εκ των πολιτών καί εκλεκτών Κληρικών της Ήερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, γιά τήν πολυετή δράση καί προσφορά του στο γεώργιο της Έκκλησίας μας. Έφέτος τιμήθηκε ό Πρωτ. Ευθύμιος Καψάλης, ό όποιος διακόνησε επί 41 όλό-

κληρα χρόνια (1959-2000) καί έκτοτε συνεχίζει νά προσφέρει, κατά τό δυνατόν, τίσ ύπηρεσίες του. Ο π. Ευθύμιος είναι έγγαμος Κληρικός καί πατέρας πέντε τέκνων, εκ των όποιων ή Ηγουμένη της Ήερās Μονής Όσίου Γερασίμου Μακρινίτιος, Γερόντισσα Ευπραξία, καί δύο Πρεσβυτέρες, σύζυγοι εκλεκτών Κληρικών της Τοπικής μας Έκκλησίας. Ο π. Ευθύμιος διακρίθηκε γιά τόν ιερατικό του ζήλο, τήν ταπεινώση καί τήν διάκρισή του, ενώ έγραψε λαμπρές σελίδες διακονίας όπου διακόνησε ως εφημέριος. Ο Σεβ. κ. Ίγνατίος ευχαρίστησε τόν τιμηθέντα Κληρικό γιά όσα προσέφερε στα χρόνια της διακονίας του, έπαίνεσε τό γεγονός ότι ό τρόπος της ζωής του έγινε κήρυγμα γιά όλους καί ευχήθηκε νά είναι γερός καί υγιής γιά νά συνεχίζει νά διδάσκει καί νά καθοδηγεί εν Χριστώ τά πολυπληθή πνευματικά του τέκνα.

κλήρα χρόνια (1959-2000) καί έκτοτε συνεχίζει νά προσφέρει, κατά τό δυνατόν, τίσ ύπηρεσίες του. Ο π. Ευθύμιος είναι έγγαμος Κληρικός καί πατέρας πέντε τέκνων, εκ των όποιων ή Ηγουμένη της Ήερās Μονής Όσίου Γερασίμου Μακρινίτιος, Γερόντισσα Ευπραξία, καί δύο Πρεσβυτέρες, σύζυγοι εκλεκτών Κληρικών της Τοπικής μας Έκκλησίας. Ο π. Ευθύμιος διακρίθηκε γιά τόν ιερατικό του ζήλο, τήν ταπεινώση καί τήν διάκρισή του, ενώ έγραψε λαμπρές σελίδες διακονίας όπου διακόνησε ως εφημέριος. Ο Σεβ. κ. Ίγνατίος ευχαρίστησε τόν τιμηθέντα Κληρικό γιά όσα προσέφερε στα χρόνια της διακονίας του, έπαίνεσε τό γεγονός ότι ό τρόπος της ζωής του έγινε κήρυγμα γιά όλους καί ευχήθηκε νά είναι γερός καί υγιής γιά νά συνεχίζει νά διδάσκει καί νά καθοδηγεί εν Χριστώ τά πολυπληθή πνευματικά του τέκνα.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνατίο ἐπισκέφθηκαν (8/2) οἱ νέοι Δ/ντές Ἐκπαίδευσης Νομοῦ Μαγνησίας κ.κ. Γεώργιος Πολύζος (Α΄/θμιας) καὶ Σωκράτης Σαβελίδης (Β΄/θμιας). Ὁ κ. Ἰγνάτιος, ἀφοῦ συνεχάρη τούς νέους Δ/ντές γιὰ τὴν ἐκλογή τους, εὐχίθηκε καλὴ δύναμη στὸ πολύμοχθο καὶ ὑπεύθυνο ἔργο τους καὶ ἐξέθεσε ἀναλυτικὰ τὶς πρωτοβουλίες πού ἔχει ἀναλάβει καὶ ὑλοποιεῖ, τὰ τελευταῖα χρόνια, στὸ κῶρο τῆς Ἐκπαίδευσης, ἡ Τοπικὴ μας Ἐκκλησία. Συγκεκριμένα, ὁ Σεβασμιώτατος παρουσίασε τὶς δράσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στὸ εὐαίσθητο θέμα τοῦ ἐπισιτισμοῦ ἀπόρων καὶ ἐμπερίστατων μαθητῶν καὶ τῆς στήριξης τῶν οἰκογενειῶν τους, μέσῳ τῶν κατὰ τόπους ἐνοριῶν, ἀνέπτυξε τὶς πρωτοβουλίες πού ἔχουν ἀναληφθεῖ γιὰ τὴν ποιμαντικὴ καὶ κοινωνικὴ μέριμνα τῶν ΡΟΜΑ, μίλησε γιὰ τὶς κατηχητικὲς Θεῖες Λειτουργίες πού ὁ ἴδιος τελεῖ, εἰδικὰ γιὰ τούς μαθητὲς, ἀναφέρθηκε στὶς ἐκπαιδευτικὲς Ἐκθέσεις, πού διοργανώνει ὁ Πολιτιστικὸς φορέας «Μαγνήτων Κιβωτός», στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Θεσσαλίας καὶ ἔχουν ἐπισκεφθεῖ, ἕως τώρα, ὀργανωμένα, χιλιάδες μαθητὲς, ἐνῶ ζήτησε τὴν συνεργασία τῆς Ἐκπαιδευτικῆς κοινότητας γιὰ τὴν προώθηση τοῦ Κινήματος Πολιτῶν «Καταναλώνουμε ὅ,τι παράγουμε» - τοῦ ὁποῖου προΐσταται ὁ ἴδιος - στὰ σχολεῖα. Ἀπὸ τῆς μεριάς τους, οἱ νέοι Δ/ντές ζήτησαν τὴν εὐχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου γιὰ τὰ νέα καθήκοντά τους καὶ ὑποσχέθηκαν νὰ εἶναι κοντὰ σπὴν Τοπικῇ μας Ἐκκλησίᾳ γιὰ τὴν συνέχιση καὶ ἐπαύξηση τῶν παραπάνω πρωτοβουλιῶν Της, ἐνῶ χαρακτήρισαν ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ τὴν συμβολὴ τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας στὸ ἔργο πού ἐπιτελεῖται στὰ σχολεῖα, κυρίως στὸν κοινωνικὸ τομέα.

ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Σὲ κλίμα βαθειᾶς συγκίνησης καὶ νοσταλγίας ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος τίμησε (28/1) τὴν μνήμη τοῦ Μακαριστοῦ Ποιμενάρχου μας, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης ὀκτῶ ἐτῶν ἀπὸ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημία του. Στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερό Ναὸ Ἀγίου Νικολάου Βόλου τελέστηκε Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, παρουσία πλήθους κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀδελφῶν. Ὁ Σεβ. κ. Θεοκλήτος στὸ κήρυγμά του τόνισε ὅτι «ὁ Μακαριστὸς Χριστόδουλος μᾶς λείπει. Λείπει ὁ λόγος του, τὸ παράδειγμά του, ἡ ἀγωνιστικότητά του, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν πατρίδα, τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησία μας... Ὁ Χριστόδουλος ἀναλώθηκε καὶ θυσίασθεκε γιὰ τὴν δόξα τῆς Ἐκκλησίας...». Στὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας τελέστηκε μνημόσυνο, μέ τὴ συμμετοχὴ καὶ τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος ἐπεσήμανε ὅτι «ὁ Μακαριστὸς Χριστόδουλος σφράγισε τὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία καὶ τὴ ζωὴ ὅλων μας,

γιατί ὁ λόγος του ἦταν πάντοτε προφητικὸς, σχετικὰ μέ τὴν Ἐκκλησία, τὴν πατρίδα καὶ τὸν κόσμον ὅλο. Ὅσο οἱ μεταγενέστεροι ἐντρυφοῦν στοὺς λόγους καὶ στὰ κείμενά του, πού διασώζονται χάρις σπὴν Τοπικῇ μας Ἐκκλησίᾳ, διαπιστώνουν ὅτι εἶναι περισσότερο ἐπίκαιρα ἀπὸ ποτέ. Γι' αὐτὸ, τοῦτες τὶς κρίσιμες ὥρες ἔχουμε ἀνάγκη τῶν λόγων καὶ τῶν παραδειγμάτων του...».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 35ο • Ἀρ. Φύλλου 417-418 • Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2016

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνατίος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου
Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενακῆς
Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου
Μηχανογράφηση: Βασιλικὴ Ἀντωνάκη
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ
Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

Βιβλιοπαρουσίαση

Ἡ ΕΠΑΡΧΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ 1821-1923

Ἰωάννου Π. Σερεγγέλα

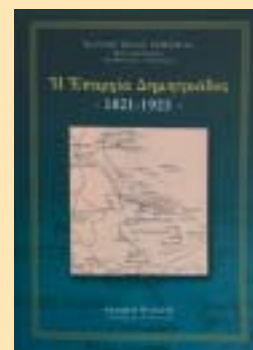
Πρωτοπρεσβυτέρου, Δρος Θεολογίας-Πτυχ. Παντείου

Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Πελασγός» τέθηκε σὲ κυκλοφορία ἡ μελέτη τοῦ π. Ἰωάννου Σερεγγέλα γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ τὴν εἰκόνα «ἀναπτύξεως ἐν κῶρῳ καὶ χρόνῳ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Δημητριάδος, μεθ' ὅλων τῶν ἐκφάνσεών της».

Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ στὸ βιβλίον, ὁ ἀναγνώστης βεβαιώνεται γιὰ τὴν ἀξία του, γιὰ τὴ μεθοδικότητα συγγραφῆς του καὶ γιὰ τὴ χρησιμότητα ὄχι μόνο γιὰ ὅποιον ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅποιον θὰ ἤθελε νὰ σχηματίσει μιὰ συνολικὴ εἰκόνα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Δημητριάδος κατὰ τὴ χρονική

περίοδο 1821-1923.

Γιὰ τὸ συγγραφέα βλέπει τὰ γεγονότα σὲ ὅλες τὶς παραμέτρους, πάντα μέ βάση τὶς ἱστορικὲς πηγές καὶ ὀδηγὸ τὴν ἀντικειμενικὴ καὶ ψυχραὴ ἀντιμετώπισή τους. Ἡ ἔκδοσις εἶναι διαρθρωμένη σὲ 4 κεφάλαια, μέ παράρτημα πού περιλαμβάνει κείμενα, φωτογραφικὸ ὑλικό, χάρτες καὶ βιβλιογραφία κατ' ἐπιλογὴν, ἀποτελεῖ, δέ, πολύτιμο ὀδηγὸ γιὰ κάθε ἐρευνητὴ τῆς περιόδου αὐτῆς γιὰ τὴν ἐπαρχία τῆς Δημητριάδος, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῆ καὶ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὴ δεξαμενὴ πληροφοριῶν καὶ διαπιστώσεων γιὰ μιὰ ἐπαρχία «ἰδιότυπον», ὅπως τὴ χαρακτηρίζει ὁ συγγραφέας στὸν πρόλογό του.

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τὸ βιβλίον διατίθεται ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ», Τηλ.: 24210 32916.

Άποχαιρετώντας μιά κυρία του πνεύματος

Καθώς η μεγάλη ήθοποιός και πνευματική κυρία Άννα Συνοδινού βρίσκεται ήδη αναπαυμένη στην αιτική γη, η μνήμη μου ανακαλεί τη συνομιλία μας στην έκπομπή ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ πριν δέκα χρόνια. Καί μάλιστα, ανακαλεί όχι μόνον τον θαυμασμό για την ποιότητα του ρέοντος λόγου και την υψηλή αισθητική της έκφρασης, έκφρασης πηγαιάς και άβιαστης, αλλά και την συγκίνηση που ένιωσα ενώπιον μιās προσωπικότητας κοσμοπολίτικης και συγχρόνως βαθύτατα παραδοσιακής, ένσυνείδητα χριστιανικής και πρόθυμης να αποκαλύψει τά μύχια της ψυχής της με παιδική απλότητα, απόλυτη ειλικρίνεια και θαυμαστή διαφάνεια.

Είναι γεγονός πώς τό πλατύ κοινό την αποχαιρετά ως «την μεγάλη μας ήθοποιό». Αυτός είναι άλλωστε και ό τίτλος -τίτλος δικαιοτάτος και απόλυτως ακριβής- ό όποιος κυριάρχησε και στά ΜΜΕ.

Άξίζει, όμως, τόν κόπο να αξιολογήσει κανείς αυτόν τόν ύπεροχο άνθρωπο και από τη σκοπιά της πνευματικής της ταυτότητας, ταυτότητας βαθειά Όρθόδοξης, την όποιαν κατέθεσε, όχι μόνον στην εν λόγω έκπομπή, αλλά και σε κάθε περίπτωση της καθημερινότητάς της. Άς μή παρερμηνευθούν οι σκέψεις μου: Δέν αναφέρομαι σε ένα πρόσωπο, που ευκαίρως - άκαίρως αναλωνόταν σε κραυγαλέες διακηρύξεις πίστεως. Άναφέρομαι σε μιά προσωπικότητα υψηλής ευφυΐας, σπάνιας αισθητικής και ολοκληρωμένου χαρακτήρα, του όποιου οι επιλογές ήταν διαποτισμένες από σφρίγος, άρχοντιά και ήθος, βγαλμένα από τίς ακριβότερες προθήκες της Όρθόδοξης πνευματικότητας και της αυθεντικής Έλληνικής παράδοσης.

Άκόμη και μετά από τόσο καιρό συγκατατώ την θέρμη του πατρικού της σπιτιού. Μία θέρμη, που μέ την άμεσότητα του χαρακτήρα και την υψηλή τεχνική της Τέχνης της κατάφερε να μου την μεταδώσει και να μέ καταστήσει «ώσει παρόντα» στο δείπνο των παιδικών της χρόνων, όπου ό πατέρας ευλογεί τό ψωμί, ενώ συγχρόνως βρέθηκα μέτοχος της τρυφερότητας και της ασφάλειας που δημιουργούσε σε αυτόν και τά επτά αδέρφια της ή ευγένεια και ή αγάπη του βλέμματος των γονιών της μεταξύ τους. Κι όταν τη ρώτησα πώς δέχτηκαν οι γονείς της την επιλογή της να γίνει ήθοποιός, εκείνη ανακάλεσε στή μνήμη της την πλήρη πατρική άποδοχή, μή παραλείποντας, όμως, να αναφέρει μέ σαφήνεια και ενάργεια, σάν να τά άκουγε από τόν πατέρα της μόλις εκείνη τη στιγμή: «Κάντε ό,τι επιθυμείτε, άνοιχτείτε στην Τέχνη και σε όποιο επάγγελμα επιλέξετε, άρκει στον πυρήνα των ένασχολήσεών σας να έχετε πάντα τη Χριστιανοσύνη».

Ό Θεός επέλεξε στον προικισμένο τουτο άνθρωπο να δώσει δοκιμασία ασθένειας σοβαρής. Την ξεπέρασε. Κι έφτασε να μιλάει για την περιπέτειά της αυτή σχεδόν μέ ευγνωμοσύνη, καθώς έγινε αίτια, μετά από υπόδειξη μάλιστα γιατρού, να καταστήσει την συχνή Θεία Μετάληψη γιατρικό, όχι μόνον ψυχής αλλά και σώματος.

Φεύγοντας από την επίγεια ζωή, ή Άννα Συνοδινού αφήνει μία στέρεη βεβαιότητα: Πώς κάθε χώρος τιμάται ή άπαξιώνεται από τούς ανθρώπους. Τό πέρασμά της από την Τέχνη του Θεάτρου στάθηκε ικανό να καταξιώσει, όχι τό όνομά της, αλλά τό ίδιο τό Θέατρο, και μάλιστα να εξισορροπήσει επί δύο γενεές, ίσως και περισσότερο, την όποια ευτέλεια του επεφύλαξαν και του επιφυλάσσουν παλιότεροι και σύγχρονοι συνάδελφοί της. Τό ίδιο συνέβη μέ τόν χώρο της πολιτικής. Τό ίδιο συνέβη μέ τόν χώρο της θεατρικής διδασκαλίας.

Όλα τά υπηρέτησε μέ τίς ίδιες άρχές, ίδιες άξίες, ίδια ποιότητα, ίδια πνευματική συγκρότηση, ίδια σοβαρότητα, ίδια συνέπεια. Άκόμη και ή αντίδρασή της απέναντι στή δικτατορία, δέν στηρίχτηκε σε κορώνες έντυπωσιασμού, αλλά στην αντίθεσή της στή λογοκρισία των κειμένων που έρμήνευε και στην γενικότερη κακοποίηση της Τέχνης που υπηρέτουσε.

Πάνω απ' όλα, όμως, στή μνήμη μου μένει καραγμένη ή άστραφτερή της ματιά, όταν μιλούσε για την άξια του δασκάλου. Άναφέρθηκε στην οικογένεια, αναφέρθηκε στο Θέατρο, αναφέρθηκε στή νεολαία, αναφέρθηκε στην πολιτική. Σε όλα ή κατάληξη ήταν κοινή: «Έν αρχή οι διδάσκαλοι». Τό είπε, τό ξαναείπε, κυρίως, όμως, τό ένιωθε και είμαι βέβαιος πώς ή κάθε της δραστηριότητα άπώτερο στόχο είχε να καταστήσει σε κάθε χώρο την Τέχνη της εργαλείο παιδείας και αισθητικής.

Περνά ό καιρός και αφήνει πίσω του μνήμες. Άναπολώ την εμπειρία εκείνη και ή ματιά μου σημαδεύεται από ένα σταυρό. Έναν άπλό σχετικά μεγάλο σταυρό που κρεμόταν από τό στῆθος της. Δέν τό εξέλαβα μόνον ως όμολογία πίστεως. Τό εξέλαβα και ως μαρτυρία ενός άλλου ήθους, ενός άλλου όράματος, ικανού να μεταμορφώσει τά πιά «στεγανά» και τά πιά «αδιάφορα» περιβάλλοντα, τά όποια και ή ίδια γνώρισε καλά. Άκόμη όμως και τά υψηλότερα όράματα μένουν ζωντανά, μόνον όσο άνθρωποι σάν την Άννα Συνοδινού φεύγουν από την φθορά των τρεχόντων και δρούν μέ τά μάτια στραμμένα στο μέλλον.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

